

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΪΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ριας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ἐπεὶ λουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταίνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔτος δέκατον ἑνατον. — Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Πυθαγοριστρίας Πε-
ρικτιόνης: περὶ Ἄρμονίας τῆς γυναικῆς ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου).
— Τῆς Ἀθηνᾶς ἀνάγλυφο (ποίημα, ἀπὸ τὴν ἀσάλευτη ζωὴ τοῦ κ.
Κωστῆ Παλαμᾶ). — Αἱ γυναῖκες δικηγόροι (κατὰ μεταφράσιν τῆς
δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστόρημα κ. Κ. Παρ-
ρέν). — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν. Ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ Τρότ. —
Ἄλληλογραφία. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς. Τὰ δύο
φιλήματα (ὑπὸ δος Μόσχας Μπίστη).

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Εἶναι ἡ ὀκτακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἕκτη φορὰ ὅπου κάθημαι
εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ νὰ γράψω τὸ κύριον ἄρθρον τῆς Κυ-
ριακῆς.

Τὰ κύρια ἄρθρα γράφονται δέκα ἐννέα τώρα κατὰ σειρὰν
ἕτη πάντοτε βιαστικά, πάντοτε τὴν τελευταίαν στιγμὴν,
λαμβανόμενου τοῦ θέματος ὅπως τύχη, καὶ ἀπὸ ὅπου τύχη
κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἐμπνεύσεως στιγμὴν.

Μόνον μίαν φορὰν τὸ ἔτος τὸ ἄρθρον τῆς Κυριακῆς μὲ ἀ-
πασχολεῖ περισσότερον, μὲ κάμνει νὰ σκέπτομαι σοβαρώ-
τερα, μὲ κάμνει κάπως νευρικὴν, διότι τὴν μίαν φορὰν αὐ-
τὴν τοῦ ἔτους εἶμαι συγκεκινημένη, εὐχαριστημένη, καὶ ζω-
λόκληρον παρελθόν, τὸ ὅποσον ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐκανόνισε
καὶ ἀνέγραψε μὲ τὰ γράμματα τὰ ἀνεξάλειπτα τοῦ πε-
ρωμένου εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μου.

Καὶ σήμερον ὅπου μὲ τὴν συμπλήρωσιν δέκα ὀκτῶ ἐτῶν
φθάνει εἰς τὸ τέρμα τῆς ἢ πρώτης περιόδου δράσεως, τὴν ὅποιαν
ἢ νεότης ἐθέρμαινε καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ἐτόνωνε καὶ ἡ πί-
στις εἰς μίαν ἰδέαν ἔκαμνε ἰσχυράν, σήμερον ὅπου μετρω-
εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου τοὺς κατὰ σειρὰν παραταγμένους
δέκα ὀκτῶ τόμους τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» φυσικὰ κυ-

ριεύομαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν ἐγωισμόν νὰ πείσω
τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι ὁ δρόμος τὸν ὅποσον πρώτη ἐγὼ εἰς τὴν
πατρίδα μου ἐρυματόμησα, ἀν δὲν φέρῃ εἰς τὴν τελείαν εὐ-
τυχίαν, φέρεῖ ἔμω εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ φύ-
λου μου.

Καὶ ἐξετάζω τὸ πρᾶγμα ὑποκειμενικῶς πρῶτον. Τί θὰ
ἤμην ἐγὼ ἢ ἰδίαν, ἀν κατὰ τὰ δέκα ὀκτῶ αὐτὰ συνεχῆ ἔτη
δὲν εἶχα ἐργασθῆ, δὲν εἶχα ζητήσῃ ἐνασχόλησιν εἰς σφαι-
ρας κάπως ὑψηλοτέρας, ἐκεῖ ὅπου αἱ ἰδέαι τοῦ καλοῦ καὶ
τοῦ ὠραίου κυοφοροῦνται ἀρχικῶς δειλά, δειλά καὶ ἔπειτα
ἐξελλίσσονται, μελετῶνται, πειραματίζονται, πολεμοῦνται
καὶ πολεμοῦν, μέχρις ὅτου πολιτογραφηθοῦν εἰς τοὺς κοινω-
νικὸς κώδικας καὶ χύσουν εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀτόμων νέον
αἷμα καὶ σπείρουν εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου νέα σπέρματα,
τῶν ὁποίων τοὺς καρποὺς νέμεται ἔπειτα ἡ ἀνθρωπότης.

Τί θὰ ἤμην; Ὅ, τι εἶναι ὅλαι αἱ γυναῖκες, τῶν ὁποίων
τὴν ζωὴν δὲν ἐφώτισεν ἐν παιδικὸν μειδίαμα, τῶν ὁποίων
αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες καὶ τὰ ἔτη περνοῦν χωρὶς τὴν εὐ-
γένειαν τὴν ὑψηλὴν τῆς μητρότητος, καὶ χωρὶς τὴν εὐθύ-
νην καὶ τὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια ἀκολουθοῦν τὸν ὠραῖον
τίτλον τῆς μητέρας.

Θὰ ἤμην μία ἐγώστρια περισσότερον ἀπὸ τὰς πολλὰς,
αἱ ὅποσαι συνοψίζου τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν καλὴν τροφήν καὶ
τὰ ὠραῖα φορέματα καὶ τὴν οἰκιακὴν εὐμάρειαν καὶ αἱ ὅ-
ποσαι πέραν τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ τοῦ στενοῦ κύκλου, τὸν
ὅποσον διαγράφου περὶ τὸ ἄτομόν των δὲν ἠμποροῦν νὰ
στρέψου τὸ βλέμμα, ἀλλ' οὔτε νὰ ταύσουν τὰ πτερά.

Θὰ ἤμην ἴσως ἡ αἰωνία γυναῖκα, ὅπως τὴν ἔγραψαν ἔως
τώρα ὅσοι τὴν εἶδαν τοιαύτην, χωρὶς σκοπὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν
μυταιότητα καὶ χωρὶς προορισμὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν ἡδονὴν καὶ
χωρὶς βλέψεις ἄλλας ἀπὸ τὴν φανταστικὴν βασιλείαν εἰς ἐν

κράτος, τοῦ ὁποῖου τὴν κυριότητα τῆς διεκδικεῖ σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν ὁ κυρίαρχος ἀνὴρ.

Θὰ ἤμην ἴσως τὸ αἰώνιον ἀνιγμὰ καὶ τὸ μυστήριον τὸ ἄλυτον ὅπως φαίνονται τόσαι ἄλλαι, οἱ ὅποιοι διότι ζοῦν μέσα εἰς τὸ ψεῦδος καὶ εἰς τὴν πλάνην καὶ διότι ἔχασαν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ ἀληθοῦς, φέρονται εἰς τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ εἰσεύρουν τί θέλουν καὶ ποῦ πηγαίνουν καὶ τί ζητοῦν, ἔρμια μίξ τύχης τυφλῆς ἢ μίξ ἰδιοτροπίας μυστηριώδους.

Θὰ ἤμην ἴσως ἐν ὄν ἀνίκανον, ἀσθενές, μία ὑπαρξίς παρὰσιτος, προσκολλημένη εἰς τὴν συζυγικὴν ζωὴν μετὰ τὴν συντηρήσεως, κύπτουσα δουλικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀρνούμενη πάντα ἀνθρωπισμὸν καὶ πᾶσαν ἀτομικότητα.

Καὶ θὰ ἤμην τοιαύτη, ἐν ὑπετασσομένη καὶ ἐγὼ, ὅπως ἄλλαι πολλαὶ εἰς τὴν πρόληψιν καὶ τὴν παράδοσιν τὴν δουλικὴν μίξ σκοτεινῆς περιόδου τῶν αἰώνων, καθ' ἣν αἱ γυναῖκες ἦσαν ὑπεύθυνοι δι' ὅλας τὰς παρεκτροπὰς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ καταδικασμέναι δι' αὐτὸ εἰς αἰώνιαν ἀδυναμίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Κατὰ τῆς ἰδέας αὐτῆς τῆς ψευδοῦς, τῆς ἐπικινδύνου, τῆς δολοφονικῆς, ἐξανέστην, ἐπανεστάτησα, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα γυναικῶν ἄλλων χωρῶν, περισσότερον πολιτισμένων ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας, λαῶν ἄλλων περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς ἀνεπτυγμένων. Ἀπὸ τὸν δεκαοκταετῆ αὐτὸν ἀγῶνα, ἀπὸ τὴν ὥραϊαν αὐτὴν ἀλχημικὴν ὀλοκλήρου ζωῆς δὲν ἐξέρχομαι σήμερον κουρασμένη, ἐξηντημένη, μετὰ τὸ πρόσωπον ρυτιδωμένον, μετὰ τὸ πνεῦμα σκοτισμένον, μετὰ τὴν ψυχὴν ἀδημονοῦσαν καὶ πληκτικὴν.

Ὅπισθ μου, ὑπὸ τὰς σημαίας μου, σημαίας ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης καὶ προόδου, ἔσπρα χιλιάδας γυναικῶν, χιλιάδας Ἑλληνίδων, αἱ ὅποιοι ἐπὶ δέκα ὀκτὼ τῶρα συνεχῆ ἔτη ἀκολουθοῦν τὰς ἀρχάς μου, συμμερίζονται τὰς ἰδέας μου καὶ κάθε μία εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀγωνίζεσθαι ὅπως ἤμπορῆ πρὸς ἐπικράτησιν αὐτῶν. Δὲν ὑπάρχει χώρα καὶ πόλις ὅπου ζοῦν Ἑλληνίδες, εἰς τὴν ὁποίαν ἢ α' Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» νὰ μὴν ἀριθμῆ ὀπαδοῦς, νὰ μὴ προσηλυτίζῃ φίλους, νὰ μὴν κατηγῆ εἰς τὴν κυριαρχοῦσαν αὐτὴν ἰδέαν τῆς διὰ τῆς ἀνεπτυγμένης γυναικῆς ἀναγεννήσεως τῆς φυλῆς μας.

Δὲν ἀξιοῦ βέβαια ὅτι μετὰ τὸν ἀγῶνά μου αὐτὸν δὲν ὑπάρχει πλέον δουλεία καὶ δὲν ὑπάρχουν πλέον τύραννοι. Δὲν ἀξιοῦ ὅτι πολλαὶ γυναῖκες δὲν ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι θύματα ἀθλίων ὄρων βιωτικῶν, ἀθλίου οἰκογενειακοῦ καθεστώτος καὶ ἀθλιεστέρως ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις νομοθεσίας. Αἱ γενεαὶ τῶν βυρβάρων δὲν ἐκπολιτίζονται εὐκόλα καὶ βάρβαροι, φεῦ! ἀπαντοῦν ἀκόμη συχνὰ καὶ ὑπὸ τὸ ἐξωτερικὸν πολιτισμένων ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὅσαι σήμερον στεναρίζουν ἀκόμη ὑπὸ ζυγὸν δυσβάστακτον, ἤμποροῦν τοῦλάχιστον νὰ τρέφουν τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ μέλλον διὰ τὰ τέκνα τῶν θὰ εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τὸ παρὸν τὸ ἰδικόν των. Διότι τὸ μέλλον αὐτὸ τὸ δημιουργοῦν αὐτὰ μετὰ τὰς ἰδικὰς των ἀρχὰς καὶ μετὰ τὰ ἰδικὰ των ἰδανικά, τὰ ὅποια εἶναι πολὺ διάφορα ἀπὸ τὰς βλέψεις καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν μητέρων των.

Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι καὶ πρὸς τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς ἢ α' Ἐφημε-

ρίς τῶν Κυριῶν» εἶναι ἂν ὄχι ἄλλο, ἐν σύμβολον τοῦλάχιστον ἐλπίδος καὶ μία ἀκτὶς περηγορίας, ἡ ἰδέα αὐτὴ διπλασιάζει δι' ἐμὲ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀγῶνος καὶ μου ἐμπνέει τὴν πίστιν εἰς τὸ ἔργον καὶ μετὰ κίμναι περισσότερον εὐτυχῆ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ἢ ὅποια χρησιμεύει ὡς σταθμὸς εἰς τὸν δρόμον τῆς τὸν ὄρατον καὶ τὸν εὐγενῆ καὶ εἰς τὸν ἀγῶνά της, εἰς τὸν ὁποῖον τόσας καὶ τόσας ἀπέκτησε συμμάχους καὶ συναγωνιστάς.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΤΡΙΑΣ ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΗΣ ΠΕΡΙ ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς.

Δὲν πρέπει νὰ πειράζωμεν τοὺς γονεῖς μας, οὔτε μετὰ λόγια μας, οὔτε μετὰ τὰς πράξεις μας. Πρέπει νὰ ὑπακούωμεν εἰς αὐτοὺς καὶ ὅταν εἶναι ταπεινοὶ καὶ ὅταν εἶναι μεγάλοι καὶ ὑπέροχοι. Εἰς οἰκονομικὰ κατὰστασιν καὶ ἂν εὐρίσκωνται εἴτε τοῦ σώματος, εἴτε τοῦ πνεύματος, εἴτε εἰς εἰρήνην εἴτε εἰς πόλεμον, εἴτε εἰς υἰεῖαν, εἴτε εἰς πλοῦτον, εἴτε εἰς πτωχείαν, εἴτε εἰς δόξαν, εἴτε εἰς ἀθλιότητα, εἴτε ἀπλοὶ ἀστοὶ εἶναι, εἴτε ἄρχοντες πρέπει νὰ μένωμεν πλησίον των καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀποφεύγωμεν ποτέ. Πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα καὶ εἰς τὰς ἀνοήσις των ἀκόμη.....

Ὅστις περιφρονεῖ τοὺς γονεῖς του κίμναι ἐγκλημα καὶ μεταξὺ τῶν ζώντων καὶ μεταξὺ τῶν νεκρῶν καὶ θεωρεῖται ἔνοχος παρὰ τῶν θεῶν καὶ μισητὸς παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τὸν Ἄδην τάσσεται μεταξὺ τῶν ἀσεβῶν ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τῶν θεῶν τοῦ Ἄδου, οἱ ὅποιοι σταθμίζουσι καὶ κρίνουσι τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων.

Πόσον θεῶν καὶ ὠραίων θεάμα τὸ πρόσωπον τῶν γονέων. Καὶ πόσον ἡ παρουσία καὶ ἡ ὀφειλομένη πρὸς αὐτοὺς λατρεία εἶναι μεγαλειότερα ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ ἡλίου καὶ ὄλων τῶν ἀστρῶν, τὰ ὅποια κυκλοφοροῦν εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ ὑπάρχει τί θαυμασιώτερον τῆς λατρείας τῶν γονέων! Οἱ θεοὶ δὲν ἀνέχονται βέβαια τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς περιφρόνησιν. Καὶ ἐὰν, ἰδιότροποι ἐκ τοῦ γήρατος ἢ ἀσθενείας, παραγνωρίζουν ἐνίοτε τὴν ἀφοσίωσιν τῶν παιδιῶν των, πρέπει νὰ τοὺς παρηγοροῦν, νὰ συμπάσχουν μαζὶ των καὶ νὰ μὴ μεμφμοιοροῦν ἐνκντίον των. Διότι μεταξὺ τῶν σφαλμάτων καὶ τῶν ἀδικιῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχει μεγαλιότερα καὶ πλέον ἀξιόμειπτος ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν πρὸς τοὺς γονεῖς

Ἑλένη Γεωργιάδου

ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΝΑΓΛΥΦΟ

*Πῶς ἀκκούμηνες ἄπραγα τὸ δόρυ ;
Τὴ φοβερὴ σου περικεφαλαία
Βαριά πῶς γέροντες πρὸς τὸ στήθος, Κόρη ;
Ποῦς πόνος τόσο εἶναι ἱρανός, ὦ Ἰδέα,*

*Γιὰ νὰ σὲ φτιάσῃ ; Ὅχιτροὶ κεραυνοφόροι
Δὲν εἶναι γιὰ δικά σου τρόπαια νέα ;
Δὲν ὀδηγεῖ σὸ Βράχο σου τὴν πλόρη
Τοῦ καρβιοῦ σου πλέον πομπὴ ἀθηναία ;*

*Σὲ ταφόπειρα βλέπω νὰ τὴν ἔχη
Καρφωμένη μὴ πίκρα τὴν Παλλάδα.
ὦ! καὶ μέγα, ἀπίστευτο θὰ τρέχη . . .*

*Χαμένη κλαῖς τὴν ἱερὴ σου πόλη
Ἡ νεκρὴ μέσ' σὸ μνήμα καὶ τὴν ὄλη
Τοῦ τότε καὶ τοῦ τώρα, ὠμίμενα ! Ἑλλάδα ;*

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

*ὦ τοῦ σπιτιοῦ μου πρωτογέννητο καμάρι,
Θυμᾶσαι τοῦ ἐρχομοῦ σου τὴν ἁγία τὴ μέρα!
Μία χαρναγοῦλα σὰν ἀπὸ μαργαριτῶν
Λεύκαινε τὸν ἀστρόσπαρτο ἀκόμη αἰθέρα!*

*Τὸ ῥόδο ὀλόδροσο δὲν ἐμοιάζεις πρὶν πάρη
Νᾶνοίξη, ἀγκαλιασμένο ἀπ' τὴ χλωρὴ μητέρα,
Σὰν ἄπλερο καὶ σὰν ἔλεινὸ σφαχτιάρι
Ἡρθεσ ριμμένο ἀπὸ σκληρόχερο ἐδῶ πέρα,*

*Καὶ σὰ νὰ ζήτηγες βοήθεια, ἄρχισες θρηνο
Πιὸ θλιβερὸ ἀπὸ χτύπο νεκρικῆς καμπάνας,
Κ' ἔσμιξε μετὰ τὸ βόγγο τὸ στεγνὸ τῆς μάννας*

*Ὁ πρῶτος θρηῖνος. Ἄρχισε τὸ μέγα Δράμα!
Τὰκολοῦθῶ, κ' αἰστιάομαι μπροστὰ σὲ κείνο
Ἐλέου καὶ φόβου μυστικὸ μέσα του κλάμα.*

[Ἀπὸ τῆς «Ἀσάλευτη Ζωῆ» τοῦ κ. Κ. Παλαμῆ]

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Ἡ πρώτη δεσποινίς, ἡ ὁποία ἔγεινε δικηγόρος εἰς τὴν Ἑυρώπην, ἦτο ἡ Lidia Poët, ἰταλικὴν καταγωγὴν, ἀλλὰ νὰ ἐννοοῦμεθα καλῶς: πρώτη, εἰς τοὺς τωρινούς χρόνους τῆς γυναικειᾶς ἀναγεννήσεως, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι γυναῖκες ἐπιστήμονες εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν ἦσαν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ κατὰ τοὺς περασμένους χρόνους, διότι κανὲν Ἰταλικὸν Πανεπιστήμιον δὲν ἀπηγόρευεν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ φοιτοῦν καὶ νὰ γίνωνται διδάκτορες. Οὕτω κατὰ τὸν XVIII αἰῶνα ἡ Μαρία Γαετᾶνα Agnesi ἀφοῦ ἔλαβε δίπλωμα μαθηματικῶν, ὑπεστήριξε δημοσίως θέματα εἰς διαφόρους κλάδους μελετῶν, ἀναφερομένων εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἐπιστήμας, τὰς θετικὰς καὶ τὰς φυσικὰς, τὰ ὅποια ἐτυπώθησαν εἰς τὸ Μιλάνο τὸ 1738.

Ἡ Μαρία Πελεγγρίνη Ἀμαρέττη, ἀπὸ τὴν Oneglia, ἔγεινε διδάκτωρ τῶν νομικῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παβίας τὸ 1774 καὶ χωρὶς κανέν ἐμπόδιον ἐδίδασκε νομικά. Κατὰ τὴν πρώτην βασιλείαν τῆς Ἰταλίας ὄχι μόνον αἱ γυναῖκες ἐσύχναζον εἰς τὰ Πανεπιστήμια, ἀλλὰ μερικαὶ ἀπὸ αὐτὰς ἔγιναν καὶ καθηγηταί.

Ἡ Κλοτίλδη Σαμπρόνη, διδάκτωρ τῆς φιλολογίας, ὠνομάσθη καθηγήτρια, τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βολονίας. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἔλαβον διπλώματατα γυναῖκες, εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν χειρουργικὴν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο ἡ

Μαρία delle Donne, σπουδάσασα εἰς τὴν Βολοιαν.

Ἀνεφερα τ' ἀνωτέρω, διότι πολλοὶ πιστεύουν, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐπιστήμων εἶνε ἕνας νεωτερισμὸς τῶν χρόνων μας. Ἡ γνώμη αὐτὴ δικαιολογεῖται διότι πραγματικῶς διὰ πολὺν καιρὸν δὲν ἔγινε λόγος διὰ γυναικῆς ἐπιστήμονας: καὶ ἰδοὺ διακί λέγω ὅτι ἡ πρώτη ἡ ὁποία ἔγινε διδάκτωρ τῆς νομικῆς εἰς τὴν Ἑυρώπην ἦτο Ἰταλίς. Ἐλαβε τὸ δίπλωμα τῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τορίνου τὸ 1881, ἔκαμε τὰ δύο ἔτη τῆς πράξεως, ὅπως θέλει ὁ νόμος, πλησίον ἑνὸς δικηγόρου, ὑπέστη τὰς ἀνκλόγους ἐξετάσεις ἐνώπιον τοῦ Ἐρετείου, καὶ τὸ Συμβούλιον τῶν δικηγόρων διέταξε τὴν ἐγγραφὴν τῆς εἰς τὸν κατάλογον, ἀλλ' ὁ γενικὸς Ἐπίτροπος ἐβίσε τὸ Ἐρετεῖον, ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ἴδιον δικαστήριον τὴν διαγραφὴν τοῦ ὀνόματος τῆς δεσποινίδος Poët ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν δικηγόρων, ὑποστηρίζον ὅτι ὁ νόμος ἀποβλέπει τοὺς ἄνδρας καὶ ὄχι τὰς γυναῖκας. Καὶ τὸ Ἐρετεῖον ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ φύλακος τοῦ νόμου: ἀλλ' ἡ ἐναγομένη προσέτρεξε εἰς τὸ Ἀκυρωτικὸν δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἐπεβεβαίωσε τὴν γνώμην τοῦ Ἐρετείου.

Τότε ἡ δεσποινίς Poët ἔγινε συνεργάτις τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, δικηγόρου πολὺ ἐκτιμωμένου καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἐξώχος βοηθός, συνεμερίσθη τὰς τιμὰς ἐκείνου.

Ἡ ἰδέα ἔμως τοῦ νὰ μὴν ἐπιτρέψουν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ γίνωνται δικηγόροι, δὲν ἦτο ἀποκλειστικῶς τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως: καὶ ἡ γαλλικὴ ἐφέρθη μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν Chauvin διδάκτωρα τῆς νομικῆς.

Ὁμολογῶ εὐλικρινῶς ὅτι εὐρίσκω ἀρκετὰ παράξενον τὸν τρόπον τῆς σκέψεως τῆς δικαστικῆς αὐτῆς ἀρχῆς, διότι εἶνε φανερόν, ὅτι μία γυναῖκα δὲν θυσιάζει τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς τῆς εἰς ξηρὰς μελέτας διὰ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἔχη ἕνα τιμητικὸν δίπλωμα μόνον, ὅταν ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν θέλει νὰ ζήσῃ.

Τὸ ἔθνος δεχόμενον τὴν γυναῖκα εἰς τὰς μελέτας αὐτὰς, λαμβάνον ἀνάλογα καὶ ὄχι εὐκαταφρόνητα διδάκτρα, ὑπόσχεται ν' ἀνοίξῃ εἰς αὐτὴν καθ' ὀλοκληρίαν, χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν, τὸ στάδιον διὰ τὸ ὁποῖον ἐτοιμάζεται, καὶ ὅμως κίμναι τὸ ἐναντίον, μ' ὅλον ὅτι δὲν εἶνε δίκαιον, ἀφοῦ πληροῦν τὸσα διὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ δίπλωμα αὐτὸ νὰ μὴν δύνανται ἔπειτα νὰ τὸ μεταχειρισθῶν εἰς τίποτε.

Εὐτυχῶς ἐνόηθη εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὸ ἄδικον τῆς ἀπαγορεύσεως, τὸ ὁποῖον δὲν προήλθε ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλ' ἀπὸ μίαν ἐξήγησιν ὀλίγον ἐλευθερὰν τοῦ γενικοῦ Ἐπιτρόπου: καὶ τῶρα διὰ νὰ βάλουν τέλος εἰς τὴν ἀδικίαν αὐτὴν ἐψήφισεν ἡ Βουλὴ τὸν νόμον, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει εἰς τὰς γυναῖκας νὰ δικηγοροῦν.

Εἰς πολλὰ ἄλλα ἔθνη τῆς γηραιᾶς Ἑυρώπης εἶχον καὶ ἔχουν τοὺς αὐτοὺς περιορισμούς: αὐτὸ δὲν συμβαίνει εἰς τὴν Βόρρειον Ἀμερικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ γυναῖκα τείνει νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν ἄνδρα, οὔτε εἰς τὴν Φιλανδίαν, χώραν ὑποτελεῖ εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ οὔτε εἰς τὴν Ρουμανίαν, χώραν ἢ ὁποία βεβαίως δὲν εὐρίσκειται εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Είς τὴν Ἀμερικανὴν αἱ γυναῖκες δικηγόροι δὲν μετροῦνται πλέον, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκπληττεται κανεὶς, ὅταν σκέπτεται ὅτι μία ἀπὸ αὐτάς, ἡ Belva-Lochwood, ἦτο ὑποψήφιος πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τὸ 1884.

Ἡ δεσποινὴς Ἑλένη Knawless ἤρχισε νὰ ἐξασκῆ τὴν ἐπιστήμην της, διὰ μέσου περιέργων περιστάσεων. Ἐγεννήθη τὸ 1860 ἔκαμε τὰς πρώτας σπουδὰς της εἰς ἓνα ταπεινὸν σχολεῖον τοῦ χωρίου, ἔγινε διδασκάλισσα καὶ μετὰ τὴν μεγάλην θέλησίν της κατώρθωσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνωτέρως μελέτας, ἐνῶ ἔκαμε τὴν διδασκαλίαν, μετὰ ἔκτακτον ἐπιτυχίαν. Τὸ 1892 ἔθεσε τὴν ὑποψηφισότητά της δι' ἀνωτάτην δικαστικὴν θέσιν, ἀλλὰ ἡ τύχη δὲν τὴν ὑπόστη· ἐν τούτοις ὁ ἀντίπαλός της, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε θριαμβευτικῶς τὴν ἐξέλεξιν ὡς βοηθὸν καὶ τὴν ἐνυμφεῖσθαι ἔπειτα ἀπὸ τρία ἔτη.

Ἡ κυρία Κλάρα Shortridge Filtz εἶνε μὲν ἀπὸ τὰς πλέον θερμὰς ἀποστόλους τῆς γυναικείας χειοαφετήσεως. Καὶ διὰ νὰ ἐξαλείψωμεν τοὺς σεμνοὺς φόβους μερικῶν ἠθικολόγων, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν πρόφασιν τῆς ἠθικῆς πρὸςπαθοῦν ν' ἀρνηθοῦν εἰς τὴν γυναῖκα τὴν δεξιότητα διὰ μερικὰ ἐπαγγέλματα, θὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ κυρία Lutes, ἡ ὁποία ἔγινε διδάκτωρ τὸ 1873, ὑπεστήριξεν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὰς ὑποθέσεις τὰς προετοιμασθείσας παρὰ τοῦ συζύγου της, δικηγόρου διαπρεπούς καὶ ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἐκωφάθη τελείως ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ δικαστήριον· ἐν τῷ μεταξῷ ἡ ἀδελφὴ τῆς προαναφερθείσας κυρίας, ἡ δεσποινὴς Φλωρεντία Κρόυζε εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ἔκαμεν εἰς Tipplin σπουδὰς εἰς τὰς ὁποίας τόσον διεκρίθη, ὥστε νὰ ἐκλεχθῆ καὶ πρόεδρος τῶν δικηγόρων γυναικῶν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Μετὰ τὴν πρόεδρον ἂς ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν ταμίαν τοῦ σωματείου αὐτοῦ· τὴν κυρίαν Κατερίνα Waugh Mac-Culloch. ἡ ὁποία εἶνε ἡ πολῦτιμος συνεργάτις τοῦ συζύγου της. Ἐς τελειώσωμεν τὴν σύντομον ἀπαρίθμησιν τῶν δικηγόρων γυναικῶν τοῦ Νέου Κόσμου μετὰ τὴν κυρίαν Clara Brett Martin, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ δικηγορῆ τὸ 1897, ἀπὸ ἡ Βουλῆ τοῦ Ontario (Καναδᾶ) ἐψήφισε νόμον διὰ τοῦ ὁποῖου ἐδίδετο εἰς τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα τοῦ δικηγορεῖν, κατόπιν τῶν προσπαθειῶν καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῆς ἄνω κυρίας, ἡ ὁποία εἶχε μετὰ τὸ μέρος της καὶ τὴν κοινὴν γνώμην.

(Κατὰ μετάφρασιν)

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ἡ ἀφιξὶς τῆς κ. Ἀνθοπούλου εἰς Ἀθήνας μετέβαλε πολὺ τὴν ζωὴν τῶν δύο συζύγων. Ὁ Ἀλέκος ἀπὸ τὴν πρώτην ἱστορικὴν ἐκείνην βραδείαν τοῦ δένδρου, ὅπου μετὰ τὸν τρόπον τόσον ἀπροσδόκητον ἐπαρουσίασε τὴν ἐξαδέλφην του εἰς τὴν γυναῖκά του, ἠλλαξεν ἐντελῶς μαζὶ της. Ἐγενετο περιποιητικός, εὐγενής, σχεδὸν τρυφερός. Ἡ καυμένη ἡ Ἑλένη δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν μεταβολήν, δὲν ἤμποροῦσε νὰ πεισθῆ ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ θὰ διήρκει πολὺ. Συνειθισμένη νὰ ἔχη σκηλὴς καθημέραν, νὰ κλαίῃ καὶ νὰ

ὑποφέρει, εὐρίσκειτο εἰς ἐκπληξιν διὰ τὴν ἄμεσον, τὴν ἀπὸ-τομον αὐτὴν μεταβολὴν τοῦ ἀνδρός της.

Ἡ στιγμικία τῆς πρώτης βραδείας ἀγωνίας της διὰ τὴν κ. Ἀνθοπούλου μετεβλήθη εἰς ἓνα αἰσθημα εὐγνωμοσύνης καὶ φιλίας, ἡ ὁποία μετὰ τὸν καιρὸν μετετρέπετο εἰς ἀγάπην διὰ τὴν νέαν γυναῖκα. Διότι εἶχε πεισθῆ πλέον, ὅτι ἡ μεταβολὴ αὐτὴ ἢ τόσον αἰσθητὴ ὠφέλιμο εἰς τὴν ἐξαδέλφην του, ἡ ὁποία εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἐφάνετο νὰ τὸν ἐπιηρεάζῃ καὶ σχεδὸν νὰ τὸν ὑποτάσῃ εἰς τὰς θελήσεις της.

Καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἠλλαξεν ὄχι μόνον εἰς τὰς ἰδιαιτέρας σχέσεις τῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ συμπεριφορὰν τοῦ Ἀλέκου. Αἱ μαθητήρια τῶν σχολείων δὲν τὸν ἀπῆντων πλέον τακτικῶς εἰς τὸν δρόμον τῶν ὥρας, ὅπου ἐπήγαιναν εἰς τὰ σπίτια τῶν, καὶ αἱ ξένοι διδασκάλισσαι ἔχασαν αἰφνιδίως ἓνα ἀπὸ τοὺς ζωηρότερους θαυμαστάς τῶν. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ σπιτιοῦ ἐτακτοποιήθη ὡς ἐκ θαύματος καὶ ἡ κερά Μαριγὼ δὲν ἤμποροῦσε καὶ ἀπὸ τὴν συνέλθαι ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν πῶς ἡ νέα καμαριέρα, ἂν καὶ πολὺ εὐμορφῆ, δὲν εἶχεν ὅμως νὰ τῆς κάμῃ παράπονα καὶ ἐκμυστηρεύσεις, ὅπως αἱ προκάτοχοί της.

Ἡ κ. Ἀνθοπούλου, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχεν ἔλθει εἰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ ἀμέσως, ἔπειτα βαθμηδὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὡς νὰ μετέβαλε γνώμην, καὶ αἱ ὑποθέσεις της, περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλει ἄλλοτε τόσον συχνά, εἶχαν τὴν πλέον σχεδὸν λησμονηθῆ. Ἄλλως τε ἡ Ἑλένη μάλιστα ἤκουε νὰ γίνεται λόγος διὰ ταξείδια κατελαμβάνετο ἀπὸ ἀγωνίας, μήπως ἡ κ. Ἀνθοπούλου, ἡ ὁποία ἦτο γυναῖκα αἰφνιδίως ἀποφάσεως εἶχε σκεφθῆ καὶ πάλιν νὰ φύγῃ.

Ἄλλὰ ποῖα ἦτο ἐπὶ τέλους διὰ τὴν κ. Δήμου ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ἡ ὁποία τόσον αἰφνιδίως ἐπέβη εἰς τὴν ζωὴν της; Ποῖα ἦτο ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ὑπαρξίς, ἡ ὁποία εἶχε φανῆ εἰς τὰς ἀρχὰς ὅτι ἤρχετο πρὸς αὐτὴν μετὰ σχέδια μίσους καὶ ἐπιβουλῆς, καὶ ἡ ὁποία ἔπειτα ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην μετεβλήθη εἰς ἓνα porte-bonheur θαυμασίον. Τί ἦ ὁ τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον ἐζωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὅταν ἤλθε ζητοῦσα τὸν ἀνδρα της καὶ διὰ τῆς βίας ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ κοκκίνου σαλονιοῦ της, τὴν βραδείαν τοῦ δένδρου, μίαν ὥραν πρὶν νὰ ἔλθουν οἱ προσκεκλημένοι της;

Ὁ Ἀλέκος εὐθὺς ἀπὸ τὴν πρώτην ἐσπέσαν ἐμύησε τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν ζωὴν τῆς κ. Ἀνθοπούλου καὶ εἰς τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον τὴν εἶχεν ἀπομακρύνει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰδιούκους της.

Ἡ κ. Ἀνθοπούλου εἶχε γεννηθῆ καὶ ἀντραφῆ, ὅπως καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀπὸ πατέρα Ἑλληνα καὶ μητέρα Ρωσίδα. Εἶχεν ἐκπαιδευθῆ ὡς Ρωσὶς μᾶλλον εἰς ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα γυμνάσια τῆς Ὀδησσοῦ. Ἄλλ' εἰς τὰ ρωσσικὰ γυμνάσια καὶ πανεπιστήμια δὲν μνησθάνουν μόνον γράμματα. Ἐκεῖ ἡ νεολαία, ἡ πάντοτε ἐνθουσιώδης καὶ πάντοτε προοδευτική, μὴ εἶται πρὸ παντός εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ πολιτικὴ προπαγάνδα, ἡ ἐπιζητοῦσα τὴν κοινωνικὴν ἰσότητά καὶ τὴν κατάργησιν τῶν τυραννιῶν εὐρί-

σκει εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας ἔδαφος κατάλληλον πρὸς καλλιέργειαν τῶν νέων ἰδεῶν.

Αἱ γυναῖκες ἐθεωρήθησαν πάντοτε αἱ ἐνθουσιωδέστεραι καὶ φανατικώτεραι ἀπόστολοι τῶν ἰδεῶν αὐτῶν καὶ ὅπως διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ αὐταὶ καὶ εἰργάσθησαν καὶ ἔπαθαν καὶ ἐμαρτύρησαν, ἀπαράλλακτα καὶ σήμερον ἀγωνίζονται καὶ θυσιάζουν καὶ νεότητά καὶ ζωὴν διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἡ Σόνια Δημήτροβνα, αὐτὸ ἦτο τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς κ. Ἀνθοπούλου, εἶχε περιπλεχθῆ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν σοσιαλιστικὴν προπαγάνδαν καὶ ἦτο στενὴ φίλη τοῦ νέου φοιτητοῦ Δερλώφ, ὁ ὁποῖος πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶχε δολοφονήσει τὸν διοικητὴν τῆς πόλεως Ὀδησσοῦ. Καταδικωμένη μετὰ τῶν συντρόφων της, ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἄτακτα, μετεμφισμένη καὶ ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα τῆς κ. Ἀνθοπούλου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ζήσει ἔκτοτε εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τὴν μητέρα της.

Ὁ Ἀλέκος εἶχε προσθέσει εἰς τὴν διήγησίν του αὐτὴν, ὅτι ἀπὸ τότε ὅλοι οἱ Ἕλληνες συγγενεῖς τῆς Σόνιας δὲν ἤθελαν νὰ ἔχουν οὔτε καὶ ἀλληλογραφίαν μαζὶ της, φοβόμενοι μήπως ἐνοχοποιηθοῦν καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς Κυβερνήσεως. Ἄλλως τε ὁ πατέρας της, μετὰ τὸν ὁποῖον συνεδέοντο περισσότερο καὶ οἱ ἰδιόκοι τοῦ γονεὺς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχεν ἀποθάνει καὶ ἡ Σόνια, Ρωσὶς τὰ αἰσθητά καὶ τὰς ἰδέας, δὲν εἶχε ποτὲ ἐπιζητήσει τὴν σχέσιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων συγγενῶν της.

Αὐτὰ περίπου εἶχεν εἰπεῖ ὁ Ἀλέκος εἰς τὴν γυναῖκά του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐύστησεν ἀπόλυτον μυστικότητα. Δὲν ἦτο ἀνάγκη οὔτε εἰς τὸν πατέρα της αὐτὸν νὰ ἐμπιστευθῆ τίποτε, διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι μία ἐξαδέλφη του κατεδιώκετο ὡς συνομήλικη κατὰ τοῦ κηδεστῆτος ἐν Ρωσσίᾳ. Καὶ ἡ Ἀλλὴ καὶ ἡ Ρωσικὴ Πρεσβεία, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον ἐξετιμᾶτο ὁ Ἀλέκος Ἄημος καὶ τῆς ὁποίας τὰς ὑποθέσεις τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ, θὰ δυσηρεστεῖτο, ὅπου καὶ αὐτὸς θὰ ἐζημιώετο καὶ ἡ κ. Ἀνθοπούλου θὰ ἠναγκάζετο νὰ φύγῃ.

Δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν ἤθελες νὰ τὴν δεχθῆς ὅταν πρωτοῦ ἦλθεν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη, ἡ ὁποία εἶχε πιστεύσει εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, πῶς τῆς διηγήθη ὁ ἀνδρα της.

Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἄλλως τε, ἐπρόσθεσεν, εἶχεν ἐναντίον μου καὶ ἀξιώσεις δι' ἓνα πατρικόν της κτήμα, τὸ ὁποῖον ἦτο ὑπόδικον καὶ εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ὁ ἰδιός μου πατέρας εἶχε μερίδιον. Ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία ἐμίσει ὅλους ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας συγγενεῖς, τὴν εἶχε πείσει ὅτι τὴν ἀδικήσαμεν, καὶ εἶχε μεταδώσει καὶ πρὸς αὐτὴν ὅλα τὰ ἐναντίον μας αἰσθητά της.

— Ἄ! τὴν λοιπὸν ἐξηγῶ τὸ κακὸν βλέμμα της τῆς πρώτης στιγμῆς, πῶς ἐβῆκεν εἰς τὸ σπῆτί μας. Καὶ ἡ Ἑλένη διηγήθη τότε εἰς τὸν Ἀλέκον, πῶς ἡ κ. Ἀνθοπούλου εἶχεν ἔλθῃ, ἐνῶ αὐτὴ ἀκόμη ἐτοιμάζετο τὸ δένδρον της, καὶ πόσον τὴν εἶχε τρομάξει τὸ μῖσος τοῦ ἐσκόρπιζαν τὰ βλέμματά της.

Ὁ Ἀλέκος εἶχε μάθει ἀπὸ τὴν Σόνιαν τὴν ἐπίσκεψιν της αὐτὴν, ἐπροσπονήθει ὅμως τὸν ἐκπληκτικόν, φαντάσας, ἐπρό-

σθεσεν ἡ Ἑλένη, ἐφοβήθηκα τόσον μήπως σοὺ κάμῃ τίποτε κακόν, ὥστε ἔστειλα τὴν κυρά Μαριγὼ νὰ τρέξῃ πίσω της, διὰ νὰ βεβαιωθῶ πῶς δὲν σὲ ἐκκροφυλακτοῦσε εἰς τὴν πόρτα.

Μετὰ τὰς ἐξηγήσεις αὐτάς τῶν πρώτων ἡμερῶν ἡ κ. Ἀνθοπούλου κατέκτησεν ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Ἑλένης, ἡ ὁποία δὲν εἶξευρε τί νὰ κάμῃ καὶ πῶς νὰ τὴν περιποιηθῆ καλλίτερα. Γεύματα ἐκδρομικὰ, περίπατοι, δῶρα, ὅ,τι ἤμποροῦσε νὰ καταστήσῃ τὴν διαμονὴν της πλέον εὐχάριστον εἰς τὰς Ἀθήνας, κάθε ἐπιθυμίαν της καὶ κάθε πόθον της ἡ Ἑλένη μετὰ λεπτότητα θαυμασίαν ἐπρόβλεπε καὶ ἰκανοποιούσε. Ἡσθάνετο ὅτι αἱ περιποιήσεις αὐταὶ εὐχαριστοῦσαν τὸν Ἀλέκον, ὅτι κάθε προσπάθεια καὶ κάθε θυσία, εἰς τὴν ὑπεβάλλετο χάριν τῆς Σόνιας τῆς ἀπεδίετο ἀπὸ τὸν ἀνδρα της εἰς καλωσύνην καὶ τοῦτο τὴν ἔκαμνεν εὐτυχῆ.

Ἡ κ. Ἀνθοπούλου ἐξ ἄλλου εἶχεν ἀρχίσει εὐλικρινῶς νὰ ἀρέσκειται εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν οὔτε εἶχε προῖδει, οὔτε εἶχε φαντασθῆ ποτὲ ὡς πιθανήν. Μετὰ τὸν χαρκατῆρά της τὸν τολμηρὸν καὶ ἀποφασιστικὸν εἶχεν ἔλθει εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ λύσῃ τὰς μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου της διαφορὰς της.

Ἡ πρώτη συνάντησις τῶν δὲν ὑπῆρξε ἐντούτοις οὔτε τόσον βιαία, ὅσον τὴν ἐσχεδίαζεν ἡ Σόνια, οὔτε τόσον θελωδῆς, ὅσον τὴν εἶχε φοβηθῆ ὁ Ἀλέκος. Ἀπὸ τὴν ἀπέφυγεν ἐπὶ ἓνα μῆνα περίπου, ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἐπὶ προφάσει ὑποθέσεων, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ἔλθῃ εἰς ἐξηγήσεις μαζὶ της, ὡς συννητήθησαν, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὸ ἴδιον βράδυ, ὅπου τὴν ἔφερον εἰς τὸ σπίτι του.

Τέλος πάντων! εἶχε κατορθώσει νὰ εἰπῆ ἡ Σόνια, ἡ ὁποία διὰ μιᾶς ὡς τὸν ἀντίκρουσε ἔχασε τὴν σειράν τῶν σκέψεων της καὶ ἐλησμόνησε τί εἶχε σχεδιάσει νὰ τῷ εἰπῆ.

Σόνια μου, γλυκερά μου, καλὴ μου Σόνια, μικρούλα μου, τῆς εἶχεν ἀπαντήσει Ρωσικῶς ὁ Ἀλέκος, συγχώρησέ με. Ἄν εἴξερες πόσον δυστυχῆς εἶμαι καὶ πῶς τιμωροῦμαι δι' ὅ,τι ἔκαμα.

Ἡ γλώσσα αὐτὴ καὶ τὸ ὕφος τὸ ταπεινόν, τὸ συντετριμμένον πῶς ἔλαβεν ὁ Ἀλέκος ἀπόπλιτε τὴν νέαν γυναῖκα. Ἡσθάνθη τὴν καρδίαν της νὰ μαλακῆν ἐξάφνα καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν της τὸ ὄργισμένον ἐζωγραφίσθη ἀμέσως ἡ μεταβολὴ τῶν αἰσθημάτων της.

Γιατί μοῦ εἶπες ψέματα; γιατί δὲν μοῦ ἔγραψες τί εἶχε συμβῆ; γιατί κατέστρεψες τὴν εὐτυχίαν μου μετὰ τὴν ἀπάτην καὶ τὴν προδοσίαν; εἶπεν ἡ Σόνια μετὰ ἀξιοπρεπῆ λύπην. Ἡθελες χρήματα, πολλὰ χρήματα. Καὶ τὰ ἰδικὰ μου εἶχαν τελειώσει, διότι . . . .

Εἶμαι ἓνας ἄθλιος, εἶπεν ὁ Ἀλέκος. Ἄλλ' εἶχα τόσα χρέη, ὥστε ἦτο ἀδύνατον. Ὅ,τι ἔγεινε, ἔγεινε εἰς μίαν στιγμὴν ἀπελπισίας. Καὶ τῆς ἔδωκε τὸ χέρι του μετὰ ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν τρυφερότητα τῶν περσμένων καλῶν καιρῶν. Εἶξευρεν ὅτι μετὰ τὸ καλὸ, θὰ τὴν ἠσυχάζε, θὰ τὴν κατεπράυνε. Ἄλλως τε ἠσθάνετο καὶ ὅλην τὴν ἐλευσιότητά της διαγωγῆς του μαζὶ της. Ἡσθάνετο ὅτι, ἐὰν ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἀγαπᾶ, τὸ ζήτημα τοῦ γάμου του, ἐνὸς γάμου ἐμπορικοῦ, ὅπου ὠνόμαζαν εἰς τὴν Ρωσσίαν μεταξὺ τῶν τοῦς

Ελληνικούς γάμους δὲν θὰ εἶχε καὶ πολλὴν σημασίαν διὰ τὴν Σόνηα.

Καὶ πραγματικῶς μὲ τὰς σοσιαλιστικὰς ἰδέας τῆς ἡ Σόνηα τὸν γάμον δὲν τὸν ἐλογάζαζε. Τὰς νέας θεωρίας τοῦ Τολστόη τὰς εἶχε μελετήσει τόσο πολὺ, καὶ τὰς εἶχεν αἰσθανθῆ τόσο ἀληθινὰς, ὥστε ὁ γάμος δι' αὐτὴν ὅπως ἐγένετο τώρα, δὲν εἶτο παρὰ ἓνα ψεῦδος περισσότερον μὲ τὰ τόσα ἄλλα ψεῦδη τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν. Τόσον μάλιστα αἱ ἰδέαι αὐταὶ τὴν εἶχαν ἐπηρέασει, ὥστε ὅταν εἶχε ἐκδοθῆ τὸ βιβλίον τοῦ Νοβικόφ περὶ γάμου, τὸ εἶχεν ὀνομάσει Εὐαγγέλιον, καὶ εἶχε γράψει εἰς τὴν Κυανὴν Ἐπιθεώρησιν περὶ αὐτοῦ μίαν σειρὰν ἀρθρῶν, ἡ ὁποία εἶχε προκαλέσει πολλὴν θόρυβον εἰς τοὺς συντηρητικοὺς κύκλους τῆς Γαλλίας.

Ἔμενε λοιπὸν τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων, τὸ ζήτημα τῆς περιουσίας τῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀλέκος δὲν εἶχεν ἀφήσει πλέον παρὰ ἐλάχιστα πράγματα; καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀγάπης του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πιστεύσει πάντοτε, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν δώσει ὅλην τὴν ψυχὴν τῆς.

Ἄλλ' ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς τὴν εἶχεν ἀγαπήσει, κατὰ τὸν μόνον τρόπον ὅπου ἤμποροῦσεν αὐτὸς νὰ ἀγαπᾷ, ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος ἐπηρέαζετο πάντοτε ἀπὸ αὐτὴν, ὅσον ἀπὸ κανένα ἄλλον ἄνθρωπον εἰς τὸν κόσμον, ἔγινε πάλιν καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ὁ ἐρωτευμένος Ἀλέκος τοῦ παρελθόντος. Τὴν ἐπανέβρισκεν ὠραίαν, ὑπερήφανον, κυρίαν γεννημένην διὰ τὴν διακρίσιν καὶ ὄχι διὰ τὴν ὑποτάσσειν, τὴν ἠσθάνθη καὶ τὴν ἐμάντευσεν ἀδιάφορον, διότι ἔχανε τὰ μέσα νὰ ζήσῃ, ὅπως ἤθελεν αὐτή, διότι ἔχανε τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ὄφειλε νὰ ἔχῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐνδιαφερομένην δι' ἓνα πρᾶγμα μόνον, διὰ τὴν ἀγάπην τῆς.

Καὶ ὁ Ἀλέκος ἐκυριεύθη ἀπὸ μίαν χαρὰν ἀκράτητον, ἀπὸ

μίαν ὑπερηφάνειαν καὶ ἓνα αἶσθημα εὐτυχίας τόσο ἰσχυρόν, ὥστε μὲ λόγια θερμὰ καὶ περιπαθῆ τὴν ἔπεισεν ὅτι μόνον αὐτὴν εἶχεν ἀγαπήσει καὶ μόνον αὐτὴν ἐξηκολούθει νὰ ἀγαπᾷ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἡ ἐλευθεροσύνη τοῦ Τρότ

Πρὶν νὰ σηκώθῃ ὁ Τρότ ἀκούει μίαν φωνίτσα μέσθ του νὰ τοῦ λέγῃ: σήμερον εἶναι Χριστούγεννα! Καὶ ἀμέσως ὁ Τρότ πετιέται κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς ἐπέρασεν αὐτὴ ἡ νύκτα, τὴν ὁποίαν χθὲς τὸ βράδυ ἐνόμιζεν ἀτελείωτον. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν διευθύνεται εἰς τὸ τζάκι, ὅπου ἀφ' ἐσπέρας εἶχεν ἀφήσει τὰ παπουτσάκια του, καὶ τί βλέπει, Θεέ μου! Τὰ ἔχασεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του: ἓνα τύμπανον, ἓνα τουφέκι, τέσσαρα κουτιὰ στρατιώτας, δύο κουτιὰ κομψέτα, δύο χρυσοδεμένα βιβλία μὲ ζωγραφιές... Καὶ ὅλα αὐτὰ ἰδικὰ του. Βλέπει τὴν μητέρα του νὰ τὸν παρρημονεῖ εἰς τὴν πόρτα, τρέχει τῆς κρεμάται ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὴν φιλεῖ, τὴν φιλεῖ....

Ὁ μικρὸς Χριστὸς σοῦ τὰ ἔφερον ὅλα αὐτὰ, τοῦ λέγει, Ὁ Τρότ γνωρίζει τὸν Χριστό, διότι εἶδε τὴν εἰκόνα του. Εἶναι ἓνα τόσο δὲ χαριτωμένον παιδάκι, μὰ πολὺ μικρὸ διὰ τὴν ἡμωρῆ νὰ σηκώθῃ εἰς τὰ χέρια του τόσα πολλὰ πράγματα. Ἐπειτα πῶς γίνεται νὰ μένη ὠραῖο καὶ φρέσκο, ὅπως εἶναι, ἂν πρέπει νὰ περνεῖ τὸ βράδυ αὐτὸ ἀπὸ ὅλες τῆς καμινάδες τῶν σπιτιῶν. Δὲν τὸν εὐγνωμονεῖ λοιπὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμάζει καὶ τὸν εὐχαριστεῖ κάπως βιαστικῶς, διότι βιάζεται νὰ παίξῃ μὲ τὰ καινούργια παιγνιδιά του.

... Ἐξαφνὰ ὁ Τρότ στέκεται σκεπτικὸς. Τί κρῖμα,

πλατάνους καὶ τῆς χαριτωμένης λυγαριῆς, τὸ ὁποῖον περιλοῦσεν τὰ ἀφρισμένα κύματα. Εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ καφνεδακί εἶλαβε τὸ φίλημα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν του μητέρα πρὸ δέκα ἐτῶν. Ἀνεγνώρισε τὸν κύριον τοῦ καφνεδακίου, τὸν εὐπροσηγορον κυρ Μιχαήλ, ὅστις μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη ὑπεδέχετο πάντας.

Ἀλλὰ τὸν φίλον μας οὐδεὶς ἀνεγνώρισε: εἰσήλθεν ἄγνωστος, ἔλαβεν ἀναψυκτικὸν τι καὶ χωρὶς νὰ συλλογηθῆ, ὅτι ἔμελλε νὰ διανύσῃ τὸν δρόμον του ὑπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας μεσημβρινοῦ ἡλίου, ἀνεχώρησε, σπεύδων νὰ φθάσῃ.

Ἀνῆλθε μὲ ἑλαφρὸν βῆμα τὸ βουνόν, τὸ ὁποῖον τὸν ἀπεχώριζε ἀπὸ τὸ χωριὸν του καὶ ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐστάθη

Ἐραῖον θέαμα προσέβλεπε τὴν ἕρασίν του. Διέκρινε τὸ χωριὸν του μὲ τὰ ὀλίγα κάτασπρα σπιτάκια ἀτάκτως ἐγκατεστημένα ἀνάμεσα εἰς τὴν σμαραγδένειαν φύσιν... εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος αὐτοῦ ἰδοῦ ἡ μικρὰ ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας μὲ τὸ μικρὸν κάτασπρο καμπαναριὸν τῆς, ἡ ὁποία ἐλειτουργεῖτο κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ τὰς ἐκτάκτους περιπτώσεις. Πόσαι φορεῖς κατὰ τὰ παιδικὰ του χρόνια δὲν ἔπαιζε μὲ τοὺς συνομιλήτάς του εἰς τὴν αὐλὴν τῆς, δὲν ἠσθάνθη τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κρούσῃ τὸ μικρὸν τῆς σήμαντρον, τὸ προσκαλοῦσεν τοὺς χριστιανούς εἰς τὰς ὠραίας λειτουργίας τοῦ Πάσχα.

Τὸ βλέμμα του βυθίστηκε εἰς ἓνα μικρὸν σπιτάκι σχεδὸν κρυμμένον ἀνάμεσα στῆς ἀνθισμένες κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν λεμονιῆς καὶ πορτοκαλιῆς... ἦτο τὸ μικρὸν πατριῶν τὸν σπιτάκι εἰς τὸ ὁποῖον ἐπέβλεπε τὰ εὐτυχισμένα παιδικὰ του χρόνια.

Ἀλλὰ γιατί δὲν αἰσθάνεται τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ αἰσθάνεται, ἐπιστρέφων εἰς τὰ ἱερὰ χρώματα τῆς γλυκεῖας του πατριδος; κάποιον λυπηρὸν προαίσθημα σφίγγει τὴν καρδίαν του... θὰ εὐρῆ

λέγει, ποῦ ὁ καυμένος ὁ μπαμπᾶς μου δὲν εἶναι ἐδῶ.

Ἡ μαμὰ του ἀποκρίνεται μὲ ἑλαφρὸν στεναγμόν. Ὁ μπαμπᾶς ἔφυγεν εἰς ἓνα μεγάλο βαπόρι, καὶ ταξιδεύει ἐκεῖ κάτω πολὺ μακριὰ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

Κτυποῦν τὴν πόρτα. Καὶ ἡ Jane, ἡ Ἀγγλὶς νταντὰ τοῦ Τρότ, εἰσέρχεται καὶ κρατεῖ εἰς τὰ χέρια τῆς ἓνα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια καὶ ἓνα καραγκιόζην μεγαλειότερον ἀκόμη. Προσφέρει τὰ ἄνθη εἰς τὴν κυρίαν καὶ τὸν καραγκιόζην εἰς τὸν Τρότ καὶ λέγει: τὰ στέλλει ὁ κ. Ἀκρών.

Ἡ μαμὰ ἀφίνει κραυγὴν χαρὰν, γίνεται κόκκινη, κόκκινη καὶ κρύπτει τὸ πρόσωπόν τιν εἰς τὰ ἄνθη. Ὁ Τρότ ὅμως δὲν εἶναι εὐχαριστημένος καὶ βλέπει τὸν καραγκιόζην του μὲ δυσάρεσκεϊαν. Δὲν τοῦ ἀρέσει διόλου, μὰ διόλου ὁ κύριος αὐτὸς Ἀκρών. Εἶναι πλούσιος, εἶναι ὠραῖος καὶ ἀρκετὰ νέος, εἶναι πάντοτε εὐγενὲς μαζῆ του, τὸν πέρνει εἰς τὴν ὠραίαν του ζυμὰζην μαζῆ μὲ τὴν μαμὰ του εἰς τὸν περὶπατον, τοῦ προσφέρει ζαχαρωτά... Ἄλλ' εἰς μάτην. Ὁ Τρότ δὲν τὸν ἀγαπᾷ. τοῦ φαίνεται ὅτι τοῦ ἀπασχολεῖ, τοῦ πέρνει πολὺ τὴν μαμὰ του. Συχνὰ ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ τὸν περὶπατον, τὸν εὐρίσκει μὲ τὴν μαμὰ του καὶ τότε ὁ Τρότ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς τὸ σαλονάκι, διότι τὸν πέρνει ἡ νταντὰ ἔξω. Ἐπειτα ὁ κ. Ἀκρών εἶναι Ἑβραῖος. Καὶ ὁ Τρότ ἠξέρει πολὺ καλὰ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἴσκότωσαν τὸν μικρὸν Χριστό, ὅταν ἔγεινε μεγάλος. Ὁ Τρότ ἐνθυμεῖται μάλιστα, ὅτι εἶδε κάπου μίαν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ πλησίον του ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὁμοιάζεν ἀπαράλλακτα μὲ τὸν κ. Ἀκρών. Εἶναι Ἑβραῖος βέβαια. Αὐτὸ τοῦ τὸ εἶπε καὶ ἡ Τερέζα ἡ μαγεύρισσα, καὶ ἡ Τερέζα ξέρει τόσα πράγματα. Πῶς λοιπὸν ἀφοῦ εἶναι Ἑβραῖος ἑορτάζει καὶ αὐτὸς τὰ Χριστούγεννα;

Ἄρα γε ὅλα ὅπως ἐπιθυμῶ εἰς τὸ χωριὸν του... θὰ εἶνε καλὰ ἡ μητέρα του, τὰ ἀδελφάκια του, τὰ ὁποῖα ἀρῆκε μικρὰ καὶ θὰ ἐπανέβλεπε μεγάλα πλέον;

Τοῦ ἔφάνη, ὅταν νὰ ἔβλεπε καὶ πάλιν τὴν ξανθὴν παιδοῦλα μὲ τὰ βλαστὰ γαλανὰ μάτια, φίλην καὶ σύντροπον τῶν παιδικῶν του χρόνων, τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν συχνὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν φαντασίαν του ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὰ ξένα... ὅλα τὴν ἐπανίδην μεγάλην τώρα καὶ θὰ εἶνε ὠραία, ἡ ξανθοῦλα...

Ἀλλὰ θὰ ἐνθυμηθῆ: ἀκόμη τὸν παιδικὸν τῆς φίλον ἦ θὰ ἔδωκε τὴν καρδίαν τῆς εἰς ἄλλον νέον τοῦ χωριοῦ.

Ἐνῶ ἔκαμε τὰς σκέψεις αὐτὰς ἔφθασε εἰς τὸν μικρὸν χεῖμαρρον πρὸ τοῦ χωριοῦ... Ἡ ζωηρὰ χρωματισμένης βοδοδάφνης καὶ ἡ λυγαριῆς μὲ τὰ λεπτὰ μεντεζέδενια λουλούδια τῶν τῶν ἔκαμαν νὰ ἀναστρέψῃ εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος ἔδωκε παιδικὸ φίλημα ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὴν Ἀνθοῦλαν πρὸ δέκα ἐτῶν, καὶ ἔλαβεν ἀπ' αὐτὴν ἓνα κλωανάρι ἀνθισμένης λυγαριῆς σύμβολον τῆς ἀγάπης τῶν...

Ἐκοψε ἓνα κομμάτι λυγαριᾶ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν πρὸς τὸ χωριὸν τοῦ δρόμον... ἀνέπνευσε βαθιὰ τὸν μυρωμένον ἀέρα ἀπὸ τῆς ἀνάμνητες ἐυωδίας τῆς πασχαλιᾶς, αἰγολημάτων καὶ ἀπὸ τὰ ἄνθη τῶν λεμονεῶν τὰ ὁποῖα ἄφθονα εὐρίσκονται εἰς τὸ χωριὸν του.

Ἄλλ' ἐνῶ διήρχετο τοὺς στενοὺς δρομίσκους ἤκουσε νὰ κτυπᾷ λυπηρὰ τὸ σήμαντρον τῆς Παναγίας... Ἐστάθη... Κάποιος βέβαια ἀπὸ τοὺς γέροντας τοῦ χωριοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐκουράσθησαν νὰ φέρουν τὸ βάρος τῆς ζωῆς, θὰ ἀνεπαύθη, ἐσκέφθη... ἀλλὰ παραδόξως ἡ ἑσωτερικὴ ταρχὴ του διέψευδε τὰς σκέψεις του αὐτάς.

Δὲν συνήτησε κανένα εἰς τὸν δρόμον... ὡς ἂν ὅλο τὸ χωριὸν ἦτο ἀκατοίχητον... οὔτε εἰς τὸ σπιτάκι τῶν κανεῖς... ἡ ἐρημία αὐτὴ συν-

Ἡ μαμὰ διακόπτει τὰς σκέψεις τοῦ Τρότ: τί ὠραῖος καραγκιόζης λέγει ἀληθινὸ παιδί. Ὁ κ. Ἀκρών σὲ χαλᾷ, μικρὲ μου.

Ὁ Τρότ ἀπαντᾷ ἀπότομα: δὲν μοῦ ἀρέσει ὁ καραγκιόζης του. Ἡ μαμὰ του παραξενεύεται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἔχει ἄδικον. Ὁ Τρότ ἀπαντᾷ κατηφῆς: Ἐχει μὲ ἀσχημὴ μύτη, ὅταν τοῦ κ. Ἀκρών. Δὲν μοῦ ἀρέσει. Καὶ πετᾷ τὸν καραγκιόζην του πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου θυμωμένος. Ἄλλ' ὁ θυμὸς του περνεῖ εὐκολα. Σημαίνου ἔνδεκα καὶ ὁ Τρότ θὰ συνοδεύσῃ τὴν μαμὰ του εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τοῦ ἔδωκεν τὸ καλὸ του φόρεμα, τὸ ἐπανωφόρι του μὲ τὸν ὠρατὸν του βελουδένιο γιαννά, τὸ καπέλλο του μὲ τῆς μεταξωτῆς κορδέλες καὶ μὲ τὸ βιβλίον τῆς μαμᾶς του εἰς τὸ χεῖρ βαδίζει εἰς τὸ πλευρὸν τῆς.

Ὁ κ. Ἀκρών εὐρίσκειται εἰς τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς χαιρετᾷ. Ἡ μαμὰ τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ ἄνθη, ἀλλ' ὁ Τρότ δὲν λέγει λέξιν. Ἡ μαμὰ του διὰ νὰ μὴν ἀφίσῃ τὸν κ. Ἀκρών δυσάρεστημένον διὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ μικροῦ, τὸν προσκαλεῖ νὰ πάρῃ ἀπόγευμα τὸ σάβμαζῃ τῆς.

Ὁ Τρότ εἶναι ἀγανακτημένος. Ὁ κ. Ἀκρών φαίνεται εὐτυχέστατος καὶ διορθώνει τὰ γένεμα του, ἐνῶ λέγει εἰς τὴν μαμὰ σιγά, σιγά, λόγια εὐχάριστα, ποῦ τὴν κάμνουν νὰ μειδιᾷ καὶ νὰ κοκκινίξῃ.

Τέλος εἰσέρχονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Τρότ κάθεται καὶ προσέχει εἰς τὸν ἐφημέριον, ὁ ὁποῖος διηγεῖται τὴν γέννησιν τοῦ μικροῦ Χριστοῦ εἰς τὸν σταυλὸν ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς ὄνου καὶ ἑνὸς βοδοῦ. Ἐπειτα ὁμιλεῖ διὰ τὸ τραγικὸν τέλος του καὶ συνιστᾷ, ὅπως ὁ καθεὶς εἰς μνήμην του κάμνῃ ὅ,τι δύναται κληρὸν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ πρὸ πάντων εἰς

δυσχοιμένη μὲ τὴν πένθιμον κωδωνοκρουσίαν ἐπηύξησαν τὴν ἑσωτερικὴν του ταραχὴν.

Τὰ βήματά του ἀκούσιως του σχεδὸν διηθύβουν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ὁποίας ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ διακρίνας πλῆθος ἀνθρώπων.

Εἰς τὸ μέσον τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας, κατὰλευκα ντυμένη, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐκοιμάτο ὠχρὰ, ὡς αἱ πρῶται ἀκτῖνες χειμωνιάτικου ἡλιου, ξανθὴ κόρη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μέσα εἰς τοὺς ὀπίσθους ἀντικατωπρίζετο ἓνα κομμάτι τοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ, ἦσαν κλειστοί. Τὰ χεῖλη τῆς, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἠνοίγοντο εἰς τὸ ἀτμημένο γέλιο, ἦσαν ὠχρὰ. Τὰ χρυσὰ τῆς τὰ μαλλιά ἦσαν χυμένα ὡς κύματα ἐπάνω εἰς τὸ κάτασπρο νυφικὸ φουστάνι τῆς, ἐνῶ εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ἔφερε στεφάνι ἀπὸ φυσικὰ λουλούδια τῆς πορτοκαλιᾶς, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχαν πλέξει ἡ νῆς τοῦ χωριοῦ, ἡ φίλες τῆς.

Τὴν ἐγνώρισε... τοῦ τὸ εἶπεν ἡ καρδιά του πρὶν νὰ τοῦ τὸ ποῦν τὰ μάτια του... ἦταν ἡ Ἀνθοῦλα τὴν εὐρίσκει νυφοῦλα χωρὶς νὰ ζηλεύσῃ ἐκεῖνον ποῦ πῆρε τὴν καρδίαν τῆς...

ἦταν ἡ ὦρα ποῦ δίδανε τὸ τελευταῖον φίλημα, τὸν τελευταῖον φόρον πρὸς ἐκεῖνον ποῦ φεύγουν ἀπὸ τὴν ψεύτικὴ αὐτὴ ζωὴ...

Ἐπλήρως καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη του εἰς τὰ κατὰψυχα δικά τῆς.

Ἐπὸν τὸ δεύτερον φίλημα ποῦ τῆς ἔδινε... φίλημα ψυχρὸν ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ ριγῆσῃ... φίλημα ποῦ δὲν ἔμελλε νὰ ἀποδοθῆ. Τὸ κλωανάρι τῆς λυγαριᾶς, ἐκρατοῦσε ἀκόμα εἰς τὰ χέρια του τὸ ἔβαλε ἐπάνω εἰς τὰ κατὰψυχα χέρια τῆς, ἓνα δάκρυ ὡς πολυτιμο διαμάντι ἐκύλισε ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια του... καὶ στὰ ὠχρὰ χεῖλη τῆς νεκρᾶς ὡς νὰ ἄνθισεν ἓνα ἑλαφρὸν χαμόγελο.

Ἡράκλειον Κρήτης

Μόδα Μπίσπην

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΗΜΑΤΑ

Ἐπανήρχετο εἰς τὴν μικρὰν ἀνοστολισμένην πατρίδα του μετὰ δέκα ἐτῶν ἀπουσίαν ἔφυγε σχεδὸν παιδί καὶ ἐπέστρεφεν ἄνδρας. Ἡ πολὺ ρωμαϊκότης του καὶ ἡ ἡλιοκαῆς μορφή του τὸν ἔκαμαν νὰ φαίνεται πολὺ μεγαλειότερος ἀπὸ ὅ, τι ἦτο.

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον ἠρέμα διέσχισε τὰ ζαφειρένια νερά τοῦ Αἰγαίου μόλις ἐκινεῖτο.

Πρῶτος ἐκ τῶν ἐπιβατῶν διέκρινε τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος του, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἀνοιξιὰτικὴν αὐγὴν, ἐφαίνετο ὡς νύμφη λαμβάνουσα τὸ πρωινό, τῆς λουτρὸν εἰς τὰ γαλανὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ὑπὸ ἑλαφρῶς ῥόδινον πέπλον ἄφιναν νὰ διακρίνονται τὰ πλαστικά τῆς κάλλη. Ὅταν ἐπλησίασαν περισσότερον ἡ πρωινή αὔρα ἔφερον εἰς τοὺς ἐπιβάτας τὴν λεπτὴν μυρωδιὰ τοῦ θυμариοῦ τῶν βουνῶν τῆς.

Τὸ ἀτμόπλοιο ἔκαμψε μικρὸν ἀκρωτήριον καὶ παρουσιάσθη ἡ μικρὰ πάλλευκος πρωτεύουσα τῆς νήσου, ἐκτεινομένη κυκλωτορῶς ἀπὸ τὸ μικρὸν προῦριον, λείψανον ἐνετικῆς ἐποχῆς, μέχρι τῆς ἀμμουδιᾶς εἰς τὴν παραλίαν.

Βιαζόμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ χωριὸν του, ἀπεβιάσθη εἰς τὴν προκυμαίαν, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὸ τέλος τῆς ἀμμουδιᾶς καὶ διηκόλυε τὴν πρὸς τὸ χωριὸν του μετάβασιν. Ὅλα ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ὠραϊότερα καὶ αὐτὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα γλυκύτερον καὶ ἡ θάλασσα ἡμερωτέρα.

Νὰ τὸ εὐμορφο καφνεδακί περικυκλωμένον ἀπὸ τὰς βαθυκύμας

τούς πτωχούς και τούς ταπεινούς.

Ὁ Τρότ προσέχει πολὺ εἰς τὰ λόγια τοῦ ἱερῆως καὶ ἡ ψυχὴ του ταράσσεται ἀπὸ διαφόρους συγκινήσεις· αἰσθάνεται νὰ αὐξάνῃ τὸ μῖσός του κατὰ τῶν Ἑβραίων καὶ κατὰ τοῦ κ. Ἀαρῶν· αἰσθάνεται μεγάλην τρυφερότητα διὰ τὸν μικρὸν Χριστὸν καὶ θὰ ἤθελε νὰ τοῦ τὴν ἀποδείξῃ ἀκολουθῶν τὴν συμβουλήν τοῦ ἐφημερίου. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Εἶνε τόσο μικρὸς καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι τοῦ δίδουν πάντοτε κάτι, αὐτὸς δὲν ἔχει νὰ δώσῃ τίποτε. Εἰς τὸν δρόμον, ἔταν ἐπιστρέφουν εἰς τὸ σπῆτι, ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν ἀπασχολεῖ. Αἰφνης εἰς τὴν πλατεῖαν ἀπαντᾷ ἓνα κοριτσάκι ποῦ σύρει ἓνα ὄνον στακτιοῦ χρώματος. Πολλὰ φορὲς ἔχει κάμει ἓνα γύρον εἰς τὴν πλατεῖαν ἐπάνω εἰς τὸ σαμάρι τοῦ ὄνου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ.

Καὶ ὁ μικρὸς Τρότ σκέπτεται. Νὰ ὁ ταπεινὸς ποῦ ἡμπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ βοηθῆτω. Ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη ἀνάμεσα εἰς ἓνα ὄνον καὶ εἰς ἓνα θῶδι. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν εἶναι αὐτός. Ἡ Τερέζα λέγει ὅτι εἶναι γεροντούτσικος. Φαντάσου τί ἀμαρτία νὰ ἔχῃ ἀνεβῆ αὐτὸς εἰς αὐτὸ τὸ ἁγιασμένον ζῶον.

Εἰς τὸ πρόγευμα σκέπτεται πῶς θὰ βοηθήσῃ τὸν ὄνον. Ὅ, τι μένει εἰς τὸ τραπέζι, γλύκισμα, ψωμί, φαγητὸν ἅλα θὰ τοῦ δώσῃ. Ἀλλὰ δὲν λέγει τίποτε. Ἡ μαμά του σηκώνεται πρώτη, διότι ἔχει νὰ γράψῃ γράμματα. Εὐθὺς ποῦ ἐπέβρασαν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς, ὁ μικρὸς Τρότ τρέχει, πετιέται εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ σύρει τὸν ὄνον πρὸς τὸ παράθυρον τῆς τραπεζαρίας. Ἐκεῖ τὸν σταματᾷ καὶ τοῦ λέγει νὰ περιμένῃ. Τρέχει ὁ ἴδιος μέσα, ἀλλὰ φεῦ! ποῖα ἀπελπισία! Ἡ ὑπηρετρία ἐσήκωσε τὸ τραπέζι καὶ δὲν εὐρίσκει πλέον διὰ τὸν ὄνον του οὔτε ἓνα κομματάκι ψωμί. Τώρα τί νὰ κάμῃ; τὰ μάτια του γεμίζουν δάκρυα. Καὶ τί ζῶον ἔξω περιμένει ἀνυπόμονον. Στρέφει γύρω εἰς τὸ δωμάτιον τὸ βλέμμα καὶ δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ μπουκέτο τοῦ κ. Ἀαρῶν μέσα εἰς ἓνα βάζο.

Μὲ ἐνθουσιασμὸν ἐντελῶς ἀποστολικὸν ὁ Τρότ ἀρπάζει τὸ μπουκέτο, τρέχει ὡς τὸν δρόμο καὶ τὸ πλησιάζει εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ τὸ μυρίζει, φαίνεται ὅτι τὸ εὐρίσκει τοῦ γούστου του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ τρώῃ. Ὁ Τρότ εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν του δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἡ μητέρα του ἔχει πλησιάσει εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὸν βλέπει. Τρότ! Τί κάνεις αὐτοῦ; Γλήγωρα μέσα καὶ φέρε μου τὰ λουλούδια ἐδῶ.

Ὁ Τρότ εἰσέρχεται τρομαγμένος, ἐνῶ ἡ μητέρα του φωνάζει θυμωμένη: Τὰ καῦμένα τὰ ἄνθη μου! πῶς τὰ καντήνητες, κακόπαιδο. Τῶκαμες ἐπίτηδες γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς αὐτὸν τὸν κ. Ἀαρῶν καὶ νὰ μὲ λυπήσῃς.

Ὁ μικρὸς μουρμουρίζει μέσα εἰς τὰ δόντια του: Ὁ ἐφημερίος εἶπε νὰ βοηθῶμεν τούς ταπεινούς. Ἐγὼ δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο νὰ δώσω, ἀφοῦ καὶ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ τραπεζιοῦ τὰ εἶχε σηκώσει ἡ Ἐλίζα γρήγορα γρήγορα. Δὲν ἔξευρα ὅτι θὰ σὲ λυποῦσα τόσο γιὰ τὴν θῶδινα τὰ λουλούδια τοῦ κ. Ἀαρῶν. Γιατί δὲν ἐφαντάστηκα ὅτι τὸν ἀγκάξῃς περισσότερο ἀπὸ ἡμένα.

Ἡ μαμά ἐξεμάνη καὶ ἤρχισε νὰ μαλόνῃ μὲ ἀληθινὴν

σκληρότητα τὸν μικρὸν, ὁ ὁποῖος ἐξέσπασεν αἰφνης εἰς δάκρυα μὲ λυγμούς: Ποτέ, ποτέ δὲν μ' ἐμάλωσε τόσο, τῆς εἶπεν Ὅυτε ἔταν ἀκόμη ἔσπασα τὸ medaillon, ποῦ ὁ μπαμπᾶς μου σοῦ ἔχαρισε πρῖν νὰ φύγῃ.

Ἡ μαμά του ἀρωπλίσθη μὲ τὰ λόγια του αὐτά, τὸν ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκυλιὰ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέγῃ: Ἐλα νὰ ἀγαπήσωμεν, Τρότ, ἀγαπημένο μου παιδί. Καὶ ἔπειτα τὸν ἐφίλησε πολὺ, πολὺ καὶ τοῦ ἔδωκε πίσω τὰ λουλούδια: Πήγαίνε τὰ εἰς τὸ ζῶον νὰ χορτάσῃ, τοῦ εἶπε Καὶ ἔπειτα ὅταν τελειώσῃς, νὰ ἔλθῃς νὰ πάρῃς ἓνα γραμματάκι διὰ τὸν κ. Ἀαρῶν. Ἐὰν τοῦ γράψω νὰ μὴν ἔλθῃ νὰ πάρῃ τὸ τσάι ἐδῶ, γιὰτί ἔχω κεφαλόπονον....

Τὸ βράδυ μὲ τὴν μαμά του εἰς τὸ πλευρό του ὁ Τρότ εἶπε τὴν προσευχὴν του. Ὅταν εἶπε, τὴν φράσιν: καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ἓνα δάκρυ θερμὸν ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ μικροῦ. Ἀλλ' ὁ Τρότ δὲν τὸν ἀντελήφθη, διότι εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ὀρθός.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Μ. Π. Μόναχον. Ἐλήφθησαν ὅλα τὰ ἀποσταλέντα, ὡς καὶ συνδρομὴ σας. Ἐυχαριστίας.—Καν Μ. Κ. Καλίμας. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστίας.—Καν Εὐ. Δ. Γ. Τυρλίδα. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστίας. Σὰς στέλλω εὐχαριστίας τὰ ζητούμενα βιβλία.—Καν Μ. Σ. Φάληρον. Καὶ ἄλλοτε ἐπέθη τὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλ' ἡ πλειονοψηφία τοῦ Συμβουλίου εἶναι ὑπὲρ τοῦ ὑπάρχοντος τίτλου, μὲ τὸν ὅποιον καὶ ὁ κόσμος ἐσυνείθισε. Τμήμα τῶν εὐτόρων θὰ γίνῃ εὐθὺς ὡς οἰκοδομηθῇ τὸ νέον κτίριον.—Καν Α. Τρ. Καβάλλα. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστίας.—Καν Χ. Κ. Τύραβον. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστίας.—Καν Ο. Μπ. Simbellawein. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 24. Ἐυχαριστίας.—Καν Α. Α. Ἀγχιάλον. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστίας.—Καν Τρ. Σόβρια. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστίας.—Καν Μ. Τ. Κέρκυραν. Τὸ φύλλον τῆς 9ης Ἰανουαρίου δὲν ἐξεδόθη ἕνεκα τῶν ἐσορῶν. Τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸ φύλλον τῆς 16ης πρὸ τοῦ κ. ἄρθρου.—Καν Αἰμ. Μ. Ἁγιον Γεώργιον Ρουμ. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστίας.—Καν Σμ. Ν. Α. Χατζῆ. Βουρβάδες. Θερμοτάτας εὐχαριστίας. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ εἰξεύρω, ἐὰν θὰ ἔλθετε προσεχῶς εἰς Ἀθήνας.—Δα Κ. Ε. Ν. Πάτρας. Ἀπορῶ πῶς δὲν εὐρίσκετε τρόπον νὰ διασκεδάσετε τὴν ἀνίαν σας. Ὑπάρχουν τόσαι δυστυχίαι πρὸς ἀνακούφισιν, ὥστε κάθε γυναῖκα μὲ καρδίαν νὰ ἡμπορῇ νὰ εὐρῆ ἀνασχόλησιν εὐγενῆ, ἢ ὅποια πάντοτε θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀνίαν.—Δα Μ. Μπ. Ἡράκλειον. Ἐλήφθη. Καλοῦτσικο, δημοσιεύεται. Προσέχετε εἰς τὸ γλωσσικὸν μέρος. Ὅσον ἀπλουστερὰ ἡ φράσις, τόσον καὶ πλέον ζωντανή.—Δα Α. Μ. Λιθόρον. Ἐλήφθη. Ἐυχαριστίας. Αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι ὅσαι προκατέβαλον τὰς συνδρομὰς τῶν τῆς 1ης Ἰανουαρίου εἰδοποιῶνται ὅτι τὴν προσεχῆ Τρίτην 8ην Μαρτίου γίνονται ἡ κλήρωσις τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀποδείξεων τῶν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐδῶς Πανεπιστημίου 27, ἀπὸ τῆς 4ης μέχρι τῆς 5ης μ. μ. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι δύνανται νὰ παραστοῦν εἰς τὴν κλήρωσιν ταύτην. Τὰ ἀντικείμενα τὰ ὅποια θὰ κερδίσουν, δὲν στέλλονται, ἀλλὰ ζητοῦνται καὶ παραλαμβάνονται ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας.

Εἰδοποιῶνται δὲ ἐκεῖναι, ὧν ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει ἀπὸ τῆς 8ης Μαρτίου, ὅτι ἐὰν προκαταβάλλουν αὐτὴν μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου θὰ δικαιοῦνται ἐπίσης νὰ λάβουν μέρος εἰς δευτέραν κλήρωσιν τῶν ἐξοφληθησομένων μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἀποδείξεων. Ἐὰν κερδίσουν καὶ πάλιν μικρὰ ἔργα τέχνης, μικρὰ κομψοτεχνήματα καὶ βιβλία.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει σήμερον, νὰ ἀποστείλουν τὸ ἀντίτιμον τῆς νέας συνδρομῆς τῶν ἐντὸς τοῦ μηνός. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ παραιτηθοῦν, παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψουν εὐθὺς τὸ σημερινὸν φύλλον.

Αἱ συνδρομητρίαι αἱ καθυσπεροῦσαι τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ λήξαντος ἔτους, καθὼς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι, ὅσαι δὲν ἔχουν ἐξοφλήσει παλαιούς (λ)σμούς τῶν παρακαλοῦνται νὰ πράξουν τοῦτο ἀμέσως.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αί Ίαπωνίδες εις τόν πόλεμον. — Χωρίς όνομα (μυθιστ. κ. Κ. Παρρέν). — Αί Έλληνίδες του Ζαγαζιγ. — Από την παιδικήν ζωήν: τά μαθήματα του μικρού Τρόττ. — Η συναυλία του Ωδείου.

ΑΙ ΙΑΠΩΝΙΔΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Όχι με όπλα και πυριτιδοβολάς, όχι με στερήσεις και κακουχίας, αί όποιαί θα εξήντλουν τας ρίζας της ζωής του θαλερού εθνικού δένδρου των Ίαπώνων, αλλά με την εργασία των, την ήσυχον, την ανεπίδεικτον, την ειρηνικήν, αί Ίαπωνίδες αποτελούν την γενναίαν και ήρωϊκήν όπισθοφυλακήν του πολέμου.

Ό εν Λονδίνω Ιάπων διπλωμάτης, ό όποτος διεκήρυξε προηθές εις τόν κόσμον όλον, τόν παρκαλουθόντα μετ' εκπλήξεως τόν πόλεμον αυτόν των γιγάντων, ότι ή Ίαπωνία δέν εξαντλείται οικονομικώς, ως εξαντλούνται οι άλλοι έμπολέμοι λαοί, διετύπωσεν εις δύο λέξεις που έγκειται τό οικονομικόν αυτό άνιγμα. Αί γυναϊκές μας, τό ήμισυ δηλαδή του Ίαπωνικού πληθυσμού, εργάζονται. Τό όποτον θα ειπή: ούτε ή γεωργία, ούτε ή κτηνοτροφία, ούτε ή άλιεία, ούτε ή βιομηχανία, ούτε τό έμπόριον, ούτε ή δημοσία υπηρεσία εκλονίσθη πουθενά, διότι παντού, εις κάθε σημείον του μηχανισμού της κοινωνικής και οικονομικής ζωής, από την όποιαν άπεσπίασθησαν δύο χέρια και ένας νοός άνδρικός, εύρέθησαν έτοιμοι να τόν αντικαταστήσουν ένας νοός και δύο χέρια γυναικειά.

Πόσον θαυμάσιος υπό πᾶσαν έποψιν ό λαός αυτός. "Αν και πηλαίος πολύ, αν και ζή και συγχρωτίζεται επί τόσους αιώνας με τούς Κινέζους, λόν γείτονα, συγγενή, όμύφουλον αλλά και όπισθοδρομικόν, όσον ούδεις άλλος, όμως εύθύς ως άφυπνίσθη εις τόν πολιτισμόν, εύθύς ως ήρθάνθη τόν λευκόν κίνδυνον έπιβουλεύόμενον την ύπαρξίν του, ήρχισε τό μεταρρυθμιστικόν έργον του με σύνεσιν και άποφασιστικήν κόστητα πρωτοφανή.

Ό κίτρινος αυτός μονάρχης με τὰ μικρά ματάκια και τὰς πλαδαράς σάρκας, ό έως χθές άγνωστος και σήμερα ό πλέον μεγαλοφυής του κόσμου διπλωμάτης, ό ιδρυτής μις κραταιάς και μεγάλης Ασίας του μέλλοντος, ιδού πώς κατέστρωσε τό πολιτικόν και αναμορφωτικόν πρόγραμμα του. Έμελέτησεν όλους τούς προηγμένους εις πολιτισμόν λαούς αρχαίους και νέους, έπήρεν από τόν καθένα ό,τι είχε καλύτερον, πρακτικώτερον και ώφελιμώτερον, έμελέτησε τὰς άρετάς και τὰ έλαττώματα του ίδιου του λαού και κατέστρωσε τό εθνικόν και πολιτικόν πρόγραμμα του. Από τούς αρχαίους Έλληνας, οι όποιοι εις την Ευρώπην διεδραμάτισαν πρό δύο χιλιάδων χρόνων τό μέρος, τό όπ τον αυτός διαδραματίζει σήμερα εις την Ασίαν, από τούς γιγάντας εκείνους έδανείσθη τό μυθικόν της στρατιωτικής τέχνης τής πατρίδος εις θρησκευτικήν θεότητα. Από τούς νεωτέρους λαούς εις τόν όλιγώτερον να πάρη. Φυσικά ή μεταβολή των μέσων της υπερασπίσεως, ή χρήση των φονικών έφευρέσεων, και έντευθεν ή νεωτέρα πολεμική τέχνη έμελετήθησαν και εισήχθησαν εις έφαρμογήν, αλλά μαζί με αυτά και ή οικονομική άμυνα και άκμή, της όποίας διδάγματα έλαβε κατ' εύθετον από τόν Νέον Κόσμον.

Έκει τό οικονομικόν ζήτημα περιλαμβάνει εις τούς παράγοντας του όλους, άδιακρίτως φύλου. "Ανδρες και γυναϊκες ανατρέφονται, εκπαιδεύονται, ζούν, αναπνέουν, καταναλίσκουν, αλλά και εργάζονται, παράγουν, κερδίζουν.

Είναι ό τόπος, εις τόν όποτον ήμπορεί και όφείλει να

υπάρχη ώραϊον φύλον, αλλά φύλον άσθενές, φύλον αδύνατον δέν ήμπορεί, δέν έχει τό δικαίωμα να υπάρχη. Ό Μικάδος άντελήθη άμέσως πώς από της μις ημέρας εις την άλλην ήμπορούσε να διπλασιάση τόν πληθυσμόν του. Οι πέντε εκατομμύρια μάχιμοι άνδρες, οι όποιοι ήμπορούν να άνκλογούν εις τόν όλον πληθυσμόν της χώρας του, έγιναν άμέσως δέκα. Εις τρόπον ώστε, ενώ οι πρώτοι μάχονται με την άνδρείαν και τόν φανατισμόν των αρχαίων Έλλήνων, οι άλλοι εργάζονται, αγωνίζονται, μοχθούν, οικονομούν με την ενεργητικότητα και την δύναμιν των νεωτέρων Αμερικανών.

Η χώρα μάχεται, παλκίζει, δεκτικίζεται από άνδρας, αλλά τὰ δι' ενεργείαν προετοιμασμένα γυναικειά σώματα της οικονομικής έφεδρείας πολλαπλασιάζονται όλονέν.

Και οι μάχόμενοι, οι παλκίοντες, οι δεκτικίζόμενοι έχουν και διατηρούν τόν ήθικόν των άμμοιότατον. Ό Ίάπων στρατιώτης, ό όποτος ήξεύρει ότι τὰ παιδικά του δέν πεινούν, ότι αί γαϊά του εξακολουθούν να κλιεργούνται, ότι τό έμπόριον και ή βιομηχανία του άκμάζει, έχει τό ήθικόν του άκέραιον, δέν χάνει ούτε τό θάρρος, ούτε την έλπίδα, ούτε τόν φανατικόν ένθουσιασμόν, με τόν όποιον άμύνεται δια τήν έλευθερίαν και την δόξαν και τό μεγαλείον του έθνους του.

Εάν οι άνδρες εύρίσκονται εκεί κάτω εις την σκληράν άνάγκην να φονεύουν, να καταστρέφουν, να λεηλατούν, αί γυναικες εύρίσκονται εις την ευχάριστον θέσιν να ιδρύουν, να οικοδομούν, να εργάζονται, να παράγουν. Αυτάί αί χθηνικά άκόμη του γυναικωνίτου, αί μικροσκοπικά και λεπτοφυείς ως κοψιλαι, αί κινούμεναι μέσα εις τὰ ψαθοσκεπασμένα δάπεδα των αεροκτισμένων σπιτιών των, έγιναν μέσα εις όλίγα έτη έπιστήμονες, τεχνίτριαι, βιομήχανοι και έμποροι πρώτης τάξεως.

Η σύζυγος του στρατηγού Όγιόμα είναι άπόροτος Αμερικανικού Πανεπιστημίου και όπίσω από αυτήν λεγεώνες γυναικών έδιδάχθησαν από τὰς γυναικας του Νέου Κόσμου πώς να γίνονται χρήσιμοι και εις τὰς έαυτάς των και εις τόν τόπον των. Ό Μικάδος, ή πολιτεία, οι άρχοντες, ώθησαν και ενίσχυσαν πρό δεκαετίας και πλέον την Ίαπωνίδα γυναικα εις την ζωήν αυτήν της δράσεως και ενεργείας και της αντίληψως της ζωής υπό την πραγματικήν αυτής μορφήν. Και σήμερα ό Μικάδος, ή πολιτεία, οι άρχοντες έχουν την ευχάριστήν να διακηρύττουν εις τόν εκπληκτον κόσμον της Δύσεως, ότι ό πόλεμος δέν τούς φοβίζει, ότι ήμπορεί να παραταθί επ' άπειρον, ότι άκμάζουν και θα άκμάζουν οικονομικώς, διότι αί γυναικες των εργάζονται.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Θέλω να ιδώ την γυναϊκά σου, εις την εϊπέτ αφνης ή Σόνια. Θέλω να μάθω την ζωήν σου εις όλας τὰς λεπτομερίας της . . . και ενώ διετύπωνε την θέλησίν της αυτήν έβλεπε με τό βαθύ και όλίγον σκοτεινόν βλέμμα της τόν Sacha, φοβουμένη μήπως θα έδίσταζε να ύποταχθί εις την θέλησίν της.

Υπάρχουν στιγμαί περίεργοι εις την ζωήν, στιγμαί τὰς όποίας, ούτε προβλέπομεν, ούτε καν τὰς φανταζόμεθα ποτε και αί όποιαί αποφασίζουν και κανονίζουν όλόκληρον τό μέλλον. Ό Αλέκας άπότου πρό ενός μηνός έφαντάζετο την Σόνια, εις τόν ίδιον τόπον, όπου έζη και αυτός, όλας τὰς πιθανότητας και τὰς συνεπειάς της συναντήσεως των εις τήν φαντασθή, μελετήσσει προϋπολογίσει, και ύποθέσει, ποτέ όμως ή ιδέα ότι θα εξήτει άμέσως να εύρεθί αντιμέτω-

πος με την γυναίκα, η οποία είχε λάβει την θέσιν της πλησίον του, δεν του είχε περάσει από τον νουν.

Είχε αφήσει σκεφθή ότι εις μίαν στιγμήν παραφορξήσεται να ζητήσει να χειροδοτήσει μαζή του και ο φόβος του βιτριολίου, της τόσον συνήθους εις το Παρίσι εκδικήσεως των προδιδομένων γυναικών, τον είχε κάμει να την αποφυγή επί ένα μήνα.

Είχε φαντασθή ότι ήμπορούσε να γράψη εις εφημερίδας, ότι ήτο δυνατόν επί τέλους και να αυτοκτονήσῃ προκαλούσα σκάνδαλον η και να τον ενάξη εις δίκην, ζητούσῃ την επιστροφή των χρημάτων της, αλλά να ζητήσει να ιδῇ την γυναίκα του, να παρουσιασθῇ εις αὐτήν ως συγγενής, αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε φαντασθῇ ποτέ.

Καὶ ἡ ἀπαίτησις αὐτῆ τοῦ ἐφάνη ἐν τούτοις τόσον φυσική, καὶ τὸ βλέμμα τὸ ὑπερήφανον, τὸ ὅποιον τὴν ἐσυνώδευε τόσον ἐπιτακτικόν, ὥστε χωρὶς διόλου νὰ δισταῖ, ἐδέχθη ἀμέσως.

Ὅτι θέλησεν καὶ ὅπως θέλησεν, ἀπήντησε. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ με διατάσῃς. Ἴσως μάλιστα ἡ στιγμή αὐτὴ συναντήσεως εἶναι καταλληλοτέρα, διότι, νομίζω, ὅτι ἡ...—ἐδῶ ἐσταμάτησε, διότι δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ὀνομάσῃ τὴν γυναίκα του πρὸς τὴν Σόνια. — Διότι νομίζω ὅτι ἀπόψε δέχεται μερικὰς φίλας της.

Τὰ μάτια της Σόνιας ἤστραψαν ἀπὸ χαρὰν. Λοιπὸν δὲν της ἤρνετο οὔτε αὐτὸ ἀκόμη; Λοιπὸν τὴν ἠγάπα πραγματικῶς καὶ ἔλεγεν ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀνάγκη τὸν ἐβίαζε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε. Λοιπὸν ἐκείνην δὲν τὴν ἐλογάριαζε διόλου καὶ δὲν εἶχε καμμίαν ἀνησυχίαν διὰ τὰς συνεπειὰς τῆς συναντήσεως αὐτῆς. Καὶ δὲν εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἡ Σόνια ἐν τῇ στιγμιαίᾳ παραφορξῇ της, ήμπορούσε νὰ τὸν ἐχέσῃ ὅχι πλέον μόνον εἰς τὴν γυναίκα του, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ξένους, εἰ ὅποιοι τὴν στιγμήν αὐτὴν εὐρίσκοντο εἰς τὸ σπῆτι του.

Ἄλλ' ἄρα γε ἔλεγεν ἀλήθειαν ὅτι ἡ γυναίκα του ἐδέχεται. Ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, ἀπὸ τὸ ὅποιον αὐτὴ μόλις εἶχεν ἔβγει, ἐφάνετο σπῆτι εὐροῦ, σπῆτι εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἐδέχοντο; Καὶ ποῦ ἦσαν οἱ ὑπηρεταί, ποῦ αἱ ἐτοιμασίαι, ποῦ τὰ ἄνθη εἰς τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο σαλονάκι, τὸ ὅποιον της ἐφάνη ὡς νὰ ἐμύριζε μούχλαν, ὅπως ὅλο τὸ σπῆτι τὸ ἦσυχον ἄν ἀκατόκητο της εἶχε κάμει τὴν ἐντύπωσιν τάφου.

Λοιπὸν, ἀπήντησεν, εὐθὺς ὡς ἔκαμε τὰς σκέψεις αὐτάς· πάμε.

Ἄλλ' ἀφοῦ θὰ ἔχῃ κόσμον, ἴσως πρέπει νὰ ρίψῃς μὴ μὰ τιὰ εἰς τὴν τουκαλέττα σου. Ἐπιθυμῶ, εἶπεν ἐκεῖνος, νὰ παρουσιασθῆς ὅπως σοῦ πρέπει εἰς τοὺς ἐδῶ γνωστούς μου καὶ νὰ ἐπισκιάσῃς ὅλας τὰς ἄλλας.

Ἡ Σόνια ὑποπτεύθη μὴπως ἐξήτει νὰ κερδίσῃ καιρὸν, διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν γυναίκα του. Ἄλλ' ὅταν αὐτὸς ὁ ἴδιος της εἶπε νὰ κάμῃ γρήγορα καὶ της ἐξήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅταν πρὸ της θύρας τοῦ ξενοδοχείου τῶν Ξένων, τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφίση νὰ ἀνεβῇ μαζή της, τότε αἱ ὑποψίαι της διασεκεδάσθησαν.

Ὅθ μείνης ἐδῶ καὶ θὰ με περιμένῃς, τοῦ εἶχεν εἰπεῖ, ἀνοίγουσα τὴν θύραν τοῦ καπνιστηρίου. Καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ της ἀντεῖπῃ. Καὶ ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε νὰ εὐρεθῶν μοῖνοι. Αὐτὸς ὁ θρασύς καὶ τολμηρὸς καὶ αὐθάδης με κάθε γυναίκα, με αὐτὴν ἐγένετο τῶρα δειλὸς καὶ ἐφοβεῖτο καὶ ἐντρέπετο νὰ εὐρεθῇ μόνος, ἀντιμέτωπὸς της μέσῃ εἰς ἓνα κλειστὸν δωμάτιον. Ἡ συνάντησις των εἰς τὸν δρόμον, ἐκεῖ ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδικήρου πλήθους, εἶχε πολὺ εὐκολύνει τὴν θέσιν του κατὰ τὴν πρώτην στιγμήν. Τῶρα ὁ φόβος μὴπως τοῦ ρίψῃ εἰς τὸ πρόσωπον τὴν ἀνδρείαν του, μὴπως συνέλθῃ καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν πρώ-

την συγκίνητην καὶ τὸν μεταχειρισθῇ ὅπως τοῦ ἔπρεπε, τὸν ἔκαμε νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ καπνιστήριον, χωρὶς κἄν νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἡ Σόνια ὅταν εὐρέθη μόνη ἐκυριεύθη ἀπὸ ἓν εἶδος ἐξαντλήσεως φυσικῆς καὶ ἠθικῆς, ἀπὸ μίαν ἀδράνειαν πνευματικὴν. Τί εἶχε συμβῆ; ἀλήθεια εἶχεν ἐπικνίδει τὸν Sacha καὶ αὐτὴ νὰ τὸν πύσῃ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἐκδίκησιν, εὐρίσκετο τῶρα πάλιν συμφιλωμένη σχεδὸν μαζή του. Πῶς ἔγινεν αὐτό; ἔλεγε μόνη της. Πῶς ήμπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; Ἡσθάνετο ὅτι ἡ κεφαλή της ἔκκισε, ὅτι τὸ στόμα της ἦτο ζῆρόν, καὶ ὅτι εἶχε χάσει ὅλην τὴν δύναμιν της θελήσεώς της, της ὁποίας πάντοτε ἦτο κυρία. Ἐστηκόθη, ἐπεριπάτησεν εἰς τὸ δωματίον ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον ἕως τὸ ἄλλο, ἔπειτα ἐγέμισεν ἓνα ποτήρι νερὸ καὶ τὸ ἔπιε· καὶ μετ' αὐτοῦ ἔπιε καὶ δεύτερον.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρό της καὶ ἔβλεπεν ἔξω χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε. Εἰς τὸν κήπον της πλατείας τὰ φῶτα ἦσαν ἀναμμένα, ἄν καὶ δὲν εἶχε νικτώσει ἀκόμη καὶ ἐφεγγαν ἓαν χρυσὰ ἄστρα μέσα εἰς τὸ μελαγχολικὸν μαῦρον περιβάλλον τῶν σιωπηλῶν δένδρων. Ἡ δροσιὰ της ψυχῆς ἐκείνης βραδείας τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθωνθῇ φρικιάσεις εἰς ὅλο της τὸ σῶμα. Τὸ μέτωπον καὶ τὰ μάγουλά της δὲν ἔκκισαν πλέον. Σιγά, σιγά ἤρχισε νὰ συνέρχεται. Λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ. Ὁ Sacha ἦτο κάτω καὶ τὴν ἐπερίμενε, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν γυναίκα του. Ἄλλ' ἦτο φοδερὸν αὐτό! Καὶ τὸ εἶχε ζητήσει μὴν της. Ὁ Sacha εἶχε γυναίκα, αὐτὸ ἦτο βέβαιον καὶ αὐτὴ τῶρα ἦτο ξένη καὶ κατὰ τὸν νόμον δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ ἀνκμιχθῇ εἰς τὴν ζωὴν του.

Δύω δάκρυα της ἔκκισαν τὰ μάτια. Τὰ ἔσπρωξε με τὰς παλάμους της ὀπίσω με τὴν ὀρμήν, ἓαν νὰ ἤθελε νὰ τὰ βυθίσῃ βαθειά, πολὺ βαθειά, ὥστε νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰ μάτια της τὴν δύναμιν νὰ κλαίουν.

Μηχανικῶς ἐκάθισεν εἰς τὸν καθρέπτην της ἐμπρός. Καὶ ἀναψὲ τὰ δύο κερὰ της τουκαλέττας. Τὰ μαλλιά της ξανθά, μπουκλωτά, κοντὰ μᾶλλον ἔπεσαν εἰς τὸν ὠμὸν της, εὐθὺς ποῦ τὰ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ δύο κτένια ἀπὸ ξανθὴν ὡς κεχρῖ-μπάρι ταρταρούσαν. Ὅθ ἐκτενίζετο. Βέβαια ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὠραία. Νὰ τὴν εὐρῇ ὁ Sacha ὠραιότεραν ἀπὸ τὴν γυναίκα του. Καὶ γιὰτί, ἔλεγε, μόνη της, μεγαλοφῶνως, γιὰτί;

Ἐπειτα μίαν νέα σκέψις τὴν ἔκαμε νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ σιωπήσῃ. Πῶς θὰ τὴν ἔβλεπε τὴν γυναίκα αὐτήν. Καὶ ἂν ἀφῆνις δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατηθῇ καὶ ἂν της ἤρχετο καμμία τρέλλα ἔξαφνα! Καὶ τί ἔπαιεν ἕως ἡ πτωχὴ ἐκείνη γυναικούλα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; Τὸ πταῖμά της ἦτο ὅτι ἦτο πλούσια. Ἐπειτα ἦτο ἓνα κοριτσάκι, ὡς εἶχε μάθει ἀπὸ κυρίας τοῦ ξενοδοχείου της καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ κόσμος, δὲν ἦτο καθόλου εὐτυχῆς. Λοιπὸν γιὰ νὰ μὴν εἶναι εὐτυχῆς, θὰ εἶπῃ ὅτι ὁ Sacha δὲν τὴν ἀγαπᾷ.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐσκύρπισεν εἰς τὰ μάτια της μίαν λάμψιν χαρᾶς. Ἐγένετο πάλιν ἡ Σόνια ἡ Δημήτροβνα, ἡ ὑπερήφανος Ρωσσίς, ἡ ὁποία θέλει νὰ τὴν ἀγαποῦν αὐτὴν καὶ μόνην καὶ νὰ τὴν ὑπκκοῦν καὶ νὰ κάμουν ὅ,τι αὐτὴ θέλει. Εἶχε θελήσει νὰ ιδῇ τὴν γυναίκα, τὴν ὁποίαν ὄρειλε νὰ μισῇ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐμισούσε. Ὅθ τὴν ἔβλεπε λοιπὸν! τί θὰ συνέβαινε; Ὁ Θεὸς ἤξευρε. Αὐτὸ δὲν ἦτο δικὴ της δουλιὰ. Ἐτύλιξε τὰ μαλλιά της, τὰ ἔστερέωσε με τὰ κτένια της, ἔβρεξε τὴν πετσέτα της με κολώνια ἔτριψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰ χέρια της καλὰ, ἐβύτηξε τὸ πούπουλό της με ὀρμὴν εἰς τὸ κρυστάλλινον βάζο της πούδρας, τὸ ἐστριφογύρισε ἀπαλὰ, ἀπαλὰ εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἐπῆρεν ἔπειτα ἓνα βυρτσάκι μαλλιών, ἐκχάρτισε τὰ φρύδια, τὰ βλέφαρα,

της ἐμπροστινῆς μπουκλῆς τῶν μαλλιών καὶ ἔπειτα ἐπῆρεν ἓνα μικρὸν καθρέπτη τοῦ χερσίου, ἔτριψε δύο βλέμματα μέσα. Ἰκανοποιημένη ἐσηκόθη καὶ ἤρχισε νὰ ντύνεται.

Ἐνα μαῦρο τσόχινο φόρεμα, γαρνιρισμένο με νταντέλες καὶ με γουναικίαι, εὐρέθη ἐμπρός της, ὅταν ἀνοίξε τὴν ντουλάπα της. Τὸ ἔβαλε γρήγορα, γρήγορα καὶ ἐνῶ ἐκουμπώ-νετο παρηκολούθει εἰς τὸν καθρέπτην τὰς ὠραίας γραμμὰς τοῦ σώματός της. Ἡτο ἰκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅπου θὰ ἔκαμε. Τὴν στιγμήν αὐτὴν δὲν ἦτο πλέον ἡ πρὸ ὀλίγου δυστυχῆ Σόνια. Ἡτο ἡ γυναίκα, εἰς τὰς φλέβας της ὁποίας ἐκυκλοφοροῦσεν αἷμα Σλαυικὸν καὶ Ἑλληνικὸν μαζή, ἡ θέλουσα νὰ κυριαρχῇ δεσποτικῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ σκορπίσῃ γύρω της ἀρμονίαν καὶ ὠραιότητα.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΤΟΥ ΖΑΓΑΖΙΓΙΟΥ

Ἡ δράσις τῶν Ἑλληνίδων εἰς ἔργα εὐποιίας καὶ φιλανθρωπίας ἀρχίζει νὰ γενικεύεται καὶ νὰ ἐπεκτείνεται εἰς πάσας τὰς ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ Ἑλληνικῆς παροικίας. Ἡ δυστυχία ἐνόησε καὶ ἀδελφῶν πάσας εἰς συλλόγους φιλανθρωπικούς, εἰς σωματεῖα ἐργετικά, τὰ ὁποῖα παρέχουν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν εἰς πάντα ἴμογενῇ ἀναξιοπαθοῦντα.

Ἐν ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ νεοειδρωθέντων τοιούτων φιλανθρωπικῶν σωματείων εἶναι καὶ ἡ φιλόπτωχος ἀδελφότης τῶν ἐν Ζαγαζίγῳ Ἑλληνίδων, ἡ ὁποία ἐνήργησεν ἐσχάτως φιλανθρωπικὴν ἀγοράν, ἐπιτυχούσαν θαυμασίως, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τῶν κυριῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ τὴν εὐγενῆ συνδρομὴν, τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς αὐτὸ ὀλόκληρος ἡ Ἑλληνικὴ κοινότης Ζαγαζιγίου.

Τὴν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν διεδέχθη ἔσπερὶς χορευτικὴ, ἡ ὁποία συνήνωσεν εἰς εὐθυμίαν καὶ χαρὰν ὅλους τοὺς ὁπωσδήποτε συντελέσαντας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν της εὐροῦ, της ὁποίας αἱ εἰσπράξεις ἀνήλθον εἰς διακοσίας τριάκτα πέντε λίρας.

Εἶναι εὐχάριστον ὅτι παρὰ τὴν ὠραίαν καὶ πατριωτικὴν δράσιν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλλήνων, ὧν αἱ κοινότητες ἀμύχ-ζουν καὶ ἀνοῦν εἰς ἐμπορικὰς ἐπιτυχίας, ἤρχισε τῶρα νὰ σημειώνεται καὶ μίαν δράσις εὐγενῆς τῶν Ἑλληνίδων, μία δράσις ἀλτρουιστικῆ, ἡ ὁποία τὰς ἀναδεικνύει ἐφαμιλλοὺς ἄνδρῶν των, τῶν πρωτοστατούντων εἰς πᾶν καλόν. Ἐ-τῶν τῶρα πολὺς ἐγένετο λόγος καὶ ἀιετρος ἐξεφράζετο ἐν-θουσιασμὸς διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνας, ἀλλὰ καὶ πο-θὺς ἐγένετο ἐπίσης λόγος διὰ τὸν πλοῦτον τῶν τουκαλετῶν καὶ ἀδαμάντων τῶν ἐξ Αἰγύπτου Ἑλληνίδων. Ὅταν εἰς τοὺς ἐξωτερικούς αὐτοὺς στολισμοὺς προσθέτωνται καὶ στολισμοὶ εὐποιίας καὶ φιλανθρωπίας, πλοῦτος πολὺτμος της ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ὅταν τὸ κάλλος τὸ φυσικὸν καὶ ἡ ἐξω-τερικὴ πολυτέλεια συνδέεται καὶ με τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτα, τῶν ὁποίων δείγματα τόσον περιφνητὰ παρέχουν σήμερον αἱ κυρίαί της Αἰγύπτου, τότε ἰδίως ήμποροῦν νὰ εἶναι ὑπε-ρήφανοι, ὡς ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς εὐτυχεῖς, ἀναγράφουσαι τὴν εὐγενῆ καὶ ὠραίαν δράσιν των.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τὰ μαθήματα τοῦ Τρόττ.

Λοιπὸν, Τρόττ, δὲν ἀκούεις ὅτι σὲ περιμένει ἡ μίς, λέ-γει ἡ μαμά. Ὁ Τρόττ στρέφει τὰ ἄθωα βλέμματά του εἰς τὴν μαμά του. Ναι, μαμά μου, ἀλλὰ ξέρεις πῶς βαρύνομαι νὰ βγαί-νω με τὴν μίς. Ψυχούλα μου, ἀγοράκι μου, θὰ προσέχῃς εἰς ὅ,τι θὰ σοῦ

διηγηθῇ καὶ θὰ μοῦ τὸ ἐπαναλάβῃς εἰς τὸ γεῦμα. Ὁ Τρόττ πηγαίνει μελαγχολικός. Ἡ Jane τοῦ βάζει τὸ στακτὶ τοῦ ἐπανωφῆρι καὶ τὸ καπέλλο του με τῆς κρη-δέλες, ἐνῶ ἐκεῖνος χαμουρεύεται καὶ στεναίνει. Φαντάσου ὅτι θὰ πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τῆς ἄνοστες ἱστορίας της μίς, ὅτι θὰ πρέπει νὰ προσέχῃ εἰς τὴν μαμά του. Τὸ εὐχάρι-γλὸν νὰ της διηγηθῇ ἔπειτα εἰς τὴν μαμά του. Τὸ εὐχάρι-στον εἶναι, λέγει με τὸν νοῦν του, ὅτι ἡ μαμά ἔχει τόσα πράγματα νὰ σκεφθῇ, ποῦ ὡς τὸ μεσημέρι θὰ ξεχάσῃ τῆς ἱστορίας της μίς.

Ἡ μίς τὸν περιμένει εἰς τὴν πόρτα. Ἐνα πράσινο βέλο μετριάζει τὰ πολὺ ζωηρὰ χρώματα τοῦ προσώπου της. Ἄ-πὸ τὸ ἓνα της χέρι κρέμεται μίαν ὀμπρέλα σκωτσέζικη καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓνα χονδρὸ βέλο κόκκινον δεμένο. Τὸ σῶμά της, ξηρὸ, κοκκαλιάρικο, εἶναι ἐπικίνδυνον δι' ὅποιον σκου-τίσει ἐπάνω της. Κἀπὸ τὸ στακτὶ φόρεμά της διακρί-νεται ἐπάνω της. Κἀπὸ τὸ στακτὶ φόρεμά της νὰ ἦσαν νονταῖ ποῦ καὶ ποῦ γωνίες ἓαν αἱ κλειδώσεις της νὰ ἦσαν ἀπὸ ζύλο. Ἡ ἐμπρὸς γραμμὴ ἀπὸ ἴπάνω ἕως κάτω εἶναι ἐν-τελῶς εὐθεῖα. Ἡ μίς δίδει τὸ ξηρὸ καὶ μακρὸ χέρι της εἰς τὸν Τρόττ καὶ ξεκινᾷ με βήματα μεγάλα, ἐνῶ ὁ Τρόττ βα-δίζει γαλὸπ διὰ νὰ πηγαίη μαζή της.

Ἡ μίς ἀρχίζει με τὴν συνειθισμένην της ἐρώτησιν: Τρόττ ποῖα εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀμαρτία πού ἔκαμες χθές;

Ὁ Τρόττ ἀποστρέφεται τὸν τρόπον αὐτὸν της ἀρχῆς της συνομιλίας, διότι πρέπει νὰ βασιανίσῃ τὸ μυαλό του διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ πράγματα κουραστικὰ καὶ ἀντιπαθητικὰ, τὰ ὁποῖα ἔκαμε, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ γιὰτί, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ πλέον Ἄλλ' ἀδιάφορον, πρέπει νὰ ὑπακούσῃ. Καὶ σκέπτεται: Λοιπὸν χθὲς ἔσπασεν ἓνα πο-τήρι, δὲν ἔφαγε τὰ χόρτα του, ἐξήτησε τρεῖς φορές κρέμα, ἔπειτα ἔτριξε μὴ σαλαγκματὰ μελάνι εἰς τὸν καφφέ της κυρὰ Τερεζας, γιὰ νὰ γελάσῃ με τὸν θυμὸν της, ὅταν θὰ τὸν δοκιμάζε. Καὶ ἐγέλασε τόσο. Ἐπειτα ἔκλεισε τὸν σκύλλον των τὸν Ρουσσ εἰς τὸ σαλόνι. Καὶ δὲν λέγει μὲν τί συνέβη με αὐτό, διότι εἶναι παιδί καλομαθημένο, ἀλλὰ ἡ μαμά του τὸν ἐμάλωσε. Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ κατὶ χειρό-τερον εἰς τῆς χθεςινῆς του ἀταξίας. Ἡ μαμά του τὸν ἐπῆ-γεν εἰς τὸν ὀδοντοίατρον διὰ νὰ τοῦ βουλώτῃ ἓνα* δοντάκι χαλασμένο. Μόλις τὸ παιδί ἐμπῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ χειρουργοῦ καὶ εἶδε τὰ διάφορα ἐργαλεῖα καὶ ἤκουσε τὴν ὀ-μὴν τῶν φαρμάκων ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κάμῃ τόσον θόρυβον, ὥστε ἡ μαμά του ἀπὸ τὴν στενοχω-ρίαν της ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ αὐτὴ· καὶ ἐστάθη μὲν ὁ Τρόττ ὅταν τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ, νὰ τοῦ κάμουν ὅ,τι ἤθελεν, ὅπως δῆποτε ὅμως εἶχε συγχύσει πολὺ τὴν μαμά του. Ἡ ἐξομο-λόγησις ἐτελείωσεν.

Ἡ μίς εἶπε: Χθὲς ἡμάρτησες δι' ἔλλειψιν γενναιότητος. Τῶρα λοιπὸν θὰ σοῦ διηγηθῶ μερικὰ παραδείγματα γενναί-ότητος ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων λαῶν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀγγλων, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ γενναίτεροι ὄλων.

Ὁ Τρόττ ἀναστενάζει τὴν ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἡ μίς ἐπαναλαμβάνει στερεοτύπως κάθε πρῶτῆ. Φαίνεται, σκέπτεται ὁ Τρόττ, ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι ὁ τόπος ποῦ ἀνθίζουσι οἱ αἱ ἀρεταί, ὥστε εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἡρώες εἶναι ἀναξαιρέτως ὅσοι φοροῦν σκούφιες εἰς σχῆμα πιάτου εἰς τὰ κεφάλια των.

Προχθὲς ὁ Τρόττ εἶχεν ἐξομολογηθῇ εἰς τὴν μίς ὅτι εἶχε τραβήξῃ τὰ μαλλιά μίαν φίλης του. Ἡ μίς διὰ νὰ τοῦ παραστήσῃ τὰ θέληττρα της φίλης, τοῦ ἐδιηγήθη τὴν ἱστο-ρίαν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου. Καὶ ὁ Τρόττ ἐφαντά-σθη, δὲν εἰξέφωρα διατί, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ δύο μαῦροι δίδυμοι, ποῦ ἐτραγουδοῦσαν καὶ ἐχόρευαν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον. Καὶ ἄλ-λας ἐπίσης περιέργους παρομοιάσεις με τὰς ἱστορίας ποῦ

τοῦ ἔλεγεν ἡ μίσις, ἔκρινεν ὁ Τρόττ.

Ἀθήνης ὁ Σωκράτης θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο ὁ γέρον ἐκεῖνος ἀσχημάνθρωπος μὲ τὰ χρυσὰ γυαλιὰ καὶ μὲ τὸ κατακόκκινον πρόσωπο, τὸν ὅποιον ἔβλεπε νὰ κάθεται κάθε ἡμέραν εἰς τὸν κήπο, εἰς τὸ πλάγι μιᾶς κυρίας μὲ μακρὰ φρικτὰ δόντινα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο κακὴ καὶ θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο ἡ Ξανθίππη. Ὁ σεβασμιώτατος Webster ἦτο δι' αὐτὸν ὁ εὐσεβὴς βασιλεὺς Ἅγιος Λουδοβίκος. Αἰχὴ δὲ καὶ Ἰούλιος Καίσαρ καὶ Κρόμβελ, δὲν ἤμποροῦσε, κατὰ τὴν φαντασίαν τοῦ μικροῦ, νὰ εἶναι διαφορετικοὶ ἀπὸ ἓνα χονδρὸν καὶ κοκκινωμάλην Ἀγγλον ἀμαξηλάτην, ὁ ὁποῖος ὠδηγοῦσε κάθε ἡμέραν μίαν ὠραίαν ἀμαξάν.

Ἀκούεις, Τρόττ, ἐρωτᾷ ἡ μίσις καὶ τοῦ διηγῆται μὲ μάλιστα πού γυαλίζουν τὴν ἱστορίαν τοῦ Λεωνίδα μὲ τοὺς τριακοσίους του. Ἐπειτα ἔρχεται εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους. Ὁμιλεῖ διὰ τὸν ναύαρχον Nelson, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔλασε τὸ ἓνα του χέρι εἰς τὴν μάχην τοῦ Trafalgar, δὲν ἀφῆκε τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ διευθύνῃ τὴν μάχην, ὡς πού ἔπεσε νεκρός. Ἐπειτα τοῦ ὀμιλεῖ διὰ τὸν Λεοντόκαρδον Ριχάρδον, ὁ ὁποῖος κατέστρεψε τοὺς Σαρακηνούς εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν, ἔπειτα διὰ τὸν Muggio Scevola.

Ἀθήνης ἓνας σκύλλος ἀρχίζει νὰ τρέχῃ καὶ νὰ γαυγίζῃ πίσω ἀπὸ τὴν μίσις, ἡ ὁποία ἀφῆκε διὰ μίαν στιγμὴν τῆς ἱστορίας της καὶ ἐμπῆκε νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγο χοιρομέρι ἀπὸ ἓνα μπαζαζί.

Ὁ Τρόττ τὴν ἐπερίμενεν ἀπ' ἔξω, ἐνῶ ἐθαύμαζε τῆς ζωγραφίης ἐνός χαροτωλείου. Ἡ μίσις ἐτρόμαξε τόσον μὲ τῆς φωνῆς τοῦ σκύλλου, ὥστε ἔτρεχε καὶ ἐπολεμοῦσε συγχρόνως μὲ τὴν ἀμπρέλλα της, νὰ ὑπερασπισθῇ. Τὸ θέαμα ἦτο κωμικὸν καὶ ὅλοι ἀρχισαν νὰ γελοῦν. Ἐπὶ τέλους ὁ Τρόττ μὲ τὰ πρόσφατα ἀκόμη παραδείγματα τῆς γενναϊότητος, πού εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του ἤρχισε νὰ φαντάζεται τὴν μίσις, Λεωνίδα, Νέλσον, Ριχάρδον Λεοντόκαρδον καὶ νὰ γίνεταί καὶ αὐτὸς ἡρωϊκός Ἐτρεξέ λοιπὸν εἰς βοήθειάν της. Ἀλλὰ ὅπλα δὲν εἶχεν. Ἀρπάξε μίαν πέτραν, τὴν ἐπέταξε ἐσκυψε τοῦ σκύλλου, ὁ ὁποῖος ἐτρόμαξε καὶ ἐφυγεν.

Ὁ Τρόττ ἐπλησίασε τὴν Ἀγγλίδα. Εἶσθε φοβερά γυναικί, μίσις, τῆς εἶπε. Αὐτὴ ἐξέλαθεν ὡς ἐμπαιγμὸν τὴν παρατήρησιν τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ ἐφιλοδώρησε μὲ ἓνα τρομερὸν βλέμμα. Ὅταν βμως ἀντελήφθη ὅτι ὠμιλοῦσε σοβαρὰ, καὶ τὸν ἐφίλησε μὲ στοργήν.

Εἰς τὸ τραπέζι ἡ μαμά του τὸν ἐρώτησε.

Λοπὸν διεσκέδασες σήμερα, Τρόττ;

Ἄ! καί, πολὺ μαμάκα μου. Ἐπὺ δὲν ξέρεις τί γενναίκα πού εἶναι ἡ μίσις. Ἐπολέμησεν εἰς τὸν δρόμο σὺν τὸν Σερβέλα πού ἔκασε τριακίσιους Σαρακηνούς, ξέρεις Σπαρτιάτες. Καὶ ἐνῶ τὸ χέρι του εἶχε κατῷ, αὐτὸς διηύθυνε τὴν ναυμαχίαν μὲ τὸ ἄλλο χέρι. Ἐπειτα. . . .

Ἀλλὰ ἡ μαμά ἀποστρέφεται τῆς ἱστορίας.

Καλά, Τρόττ, φάγε τώρα τὴν σούπα σου.

Καὶ ὁ Τρόττ τρώγει, ἐνῶ φαντάζεται τὸ ἀγαλμα τοῦ ἡρωϊσμοῦ ξηρὸν, στυγνὸ, μακρὸ, νὰ φορῇ πράσινο βέλο καὶ στακτὴ μάλλινο φόρεμα.

(κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

Ἡ ΣΥΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ὨΔΕΙΟΥ

Ἡ συναλία τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἦτο μίξ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν μουσικῶν ἐργῶν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Τὸ πρῶτον μέρος ἤρχισε μὲ τὴν Πηγὴν καὶ τὸν Ὁκεανόν, παιχθέντα ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν εἶνε ποίημα, μουσικὸν ἔργον αὐτοῦ τοῦ διευθυντοῦ τῆς κ. Choisy, ἔργον ἐμπνευσμένον, τὸ ὅποιον ἐζων-

τάνευε περισσότερο ἡ θειμασία ἐκτέλεσις τῆς ὀρχήστρας, διευθυνομένης ἀπὸ αὐτὸν τὸν ποιητὴν μὲ τόσην δύνειν. Τὸ πρῶτον μέρος ἤσυχον καὶ ἀρμονικὸν ἀπέδιδε θαυμάσια τὸ κελάρισμα τῆς πηγῆς· εἰς τὸ δεύτερον μετὰ τὸ ἀπαλὸ καὶ ἤσυχο τραγουδάκι τοῦ ναύτου, ἤρχισε νὰ ξεσπᾷ ἡ καταίγισ μὲ δύνειν καὶ πραγματικὴ μοναδικήν, καὶ ὁ κύριος Choisy, ὡς ἄλλος Ζεὺς ἀπὸ τὸν θρόνον του τῆς τέχνης, διηύθυνε μὲ τὴν μαγικὴν μπαγκέτα του τοὺς κερκινούς του καὶ τὶς βροντῆς του ἀνάμεσα στὰ σφυρίγματα τοῦ μαινομένου ἀέρα.

Καὶ οἱ ἄλλοι καθηγηταὶ τοῦ Ὠδείου παρουσίασαν τοὺς καρπούς τῶν κόπων των μὲ τὰς μαθητριάς των. Πρώτη ἡ δις Λέλη, μαθήτρια τοῦ κ. Βελουδίου, ἔπαιξε μὲ τέχνην μίαν ballade τοῦ Chopin καὶ ἡ δις Γεωργιανοπούλου, μαθήτρια τοῦ καθηγητοῦ τοῦ βιολίου Bustinduy, ἔπαιξε εἰς τὸ βιολί της τὸ Concert εἰς σὺλ ἔλλασον τοῦ Bruch.

Τὸ δεύτερον μέρος ἤρχισε μὲ τὴν λεπτοτάτην καὶ γλυκυτάτην Première Suite τοῦ Grieg ἐκτελεσθεῖσαν ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν μὲ τὴν συνήθη τελειότητα. Κατόπιν ἡ δεσποινὶς Οἰκονομοπούλου, καὶ αὐτὴ μαθήτρια τοῦ κ. Βελουδίου, ἔπαιξεν ἀπταιστώσ συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν τὸ Concert εἰς σὺλ μεῖζον τοῦ Beethoven. Μετὰ τὴν τόσην ὀργανικὴν μουσικὴν, τὸ πολυπληθὲς κοινὸν ἤκουσε εὐχαρίστως τὸ ἔσμα τῆς δος Κίρωνάκιου, μαθητριάς τῆς κ. Φεράλδου, καὶ τέλος ἡ ὀρχήστρα ἔπαιξε τὴν Ouverture τοῦ Oberon. Καὶ πάλιν ἐκφράζομεν τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μας εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὠδείου, ἡ ὁποία κατορθώθει νὰ μᾶς δίδῃ τόσον τελείας μουσικὰς ἀπολαύσεις.

ΟΙ ΚΛΗΡΩΘΕΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ

τῶν δι' ἀνανέωσιν συνδρομῶν 1ης Ἰανουαρίου ἀποδείξεων τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν»

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην, καθὼς προαναγγείλαμεν, ἔγινεν εἰς τὰ γραφεῖά μας ἡ κλήρωσις τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀποδείξεων τῶν συνδρομητῶν μας, αἱ ὁποῖαι προσπλήρωσαν τὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1905 συνδρομὴν των.

Οἱ κληρωθέντες ἀριθμοὶ καὶ κερδίζοντες ἀνὰ ἓν ἀγαλμάτιον γύψινον εἶναι οἱ ἐξῆς: ὁ ἀριθ. 2276, 2247, 164, 26, 157, 2248, 2225, 2262, 49 καὶ 2268. Οἱ ἀριθμοὶ 33, 44, 2221, 2269, 165, 118, 2290, ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν καρφίτσαν καπέλλου. Ὁ ἀριθ. 2164 μίαν καρφίτσαν λαϊμοδέτου, ὁ ἀρ. 28 μίαν παραμάναν art nouveau. Οἱ ἀρ. 160, 6, 29, 34, 2281, 45, 168, 7, 15, 119 καὶ 54 ἀνὰ ἓνα τόμον τῆς Χειραφετημένης, μυθιστορήματος πρωτοτύπου τῆς κ. Κ. Παρρέν.

Οἱ ἀριθμοὶ 2169, 2284, 14, 46, 2250, 27, 2275, 2289, 166, 2291 ἀνὰ ἓνα τόμον Μαγίσσης τῆς κ. Κ. Παρρέν. Οἱ ἀριθ. 2266, 167, 155, 2273, 42, 41, 156, 2256, 12, 2284 τὸ βιβλίον τῆς Ζωῆς ἐνός Ἐτους τῆς κ. Κ. Παρρέν.

Οἱ ὑπόλοιποι ἀριθμοὶ παρέχουν τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς κατόχους των νὰ προμηθευθῶν τὰ ἄνω τρία βιβλία τῆς κ. Κ. Παρρέν μὲ τὰς ἀκολουθοῦσας ἐκπτώσεις: τὴν Χειραφετημένην, τιμωμένην 3 δρ. ἀντὶ 2 μόνον δραχμῶν. Τὴν Μάγισσαν ἐπίσης. Τὴν Ζωὴν ἐνός Ἐτους, τιμωμένην 5 δρ. ἀντὶ τριῶν μόνον.

Πάντα τὰ κερδισθέντα εἶδη δὲν ἀποστέλλονται, ἀλλὰ παραδίδονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ὁδὸς Πανεπιστημίου 27, ἐπὶ προσαγωγῇ τῆς φερούσης τὸν ἀριθμὸν διπλοτύπου ἀποδείξεως.

Νέα κλήρωσις θὰ γείνη τὴν 15ην Ἀπριλίου, διὰ τὰς συνδρομητριάς μας, ὧν ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει ἀπὸ 8ης Μαρτίου 1905 καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ προκαταβάλουν αὐτὴν ἀμέσως. Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν αὐτὴν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλουν ἀμέσως τὰς συνδρομάς των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν γνωστὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».